

MIDNATTSROPET

MARANATA! - Du vår Herre kom! (1 Kor 16:22)

Vi har mött honom och fått nytt liv!

Verklighetens folk

"Man kan inte förneka att det finns saker inom och omkring oss som vittnar om en Gud."

Bibelstudium av Paulus Eliasson sid 8

Jesus kommer snart!

Det är en förkunnelse som ljuder genom hela den nytestamentliga historien. Idag lika aktuell som för 50 år sedan. "Den är ju närmare idag", säger Irene Öhman, Piteå, som idag är över 80 år.

På sätt och vis var det 80-årsdagen som ledde till att vi träffades igen. Efter många år.

Så här var det. 1960 var jag evangelist i Sjulsmark, några mil från Piteå. Där träffade jag familjen Öhman; Irene, Mårten och deras barn.

Tiden har gått och olika omständigheter gjorde att vi långt senare kom att återknyta kontakten med varandra.

Reportage Ulla Näsholm

Under några sommardagar var jag i Piteå som nu verkar ha blivit en turiststad. Min syster och jag bodde på ett vandrarhem nära parken. Fabulöst vacker utsikt över parken och den lilla ån som gick genom stan och där man ofta såg segel- eller roddbåtar glida förbi. Det verkade som om stress eller jäkt inte hunnit fram till stan. Det var turiststaden vi mötte. Människorna var trevliga, men de vi mötte var oftast besökare, några till och med cyklande turister. En tjej hade kommit från Stockholm för att "de billigaste och bästa tatueringarna görs i Piteå..." Lite nostalgi blir det väl, det kan inte hjälpas, när jag minns tiden på Norrlandsfältet. Det var mer vintrigt och kallt, vintern var lång och dagarna mörka. Så kom våren och det mest fascinerande fenomenet att det blev längre och ljusare dagar. Och sommaren, som nu, ljus nästan hela dygnet.

På 60-talet talades mycket om Jesu tillkommelse och

idag är det en sanning som måste proklameras - det är vi överens om. För femtio år sedan var förkunnelsen om Jesu kommande på skyn något levande och verkligt. Ibland också lite trevande på sina håll, man visade foton på Jesus där han avtecknade sig i frostiga vinterfönster - som en vardaglig påminnelse om att Han kommer... Det var i alla fall något man diskuterade ivrigt, även om det inte förekom så mycket av det i förkunnelsen vid den tiden och i baptistsammanhang.

Det var ungefär vid den tidpunkten som Maranata synliggjordes. Det blev ljud, handklappningar och lovsång, och en rörelse utanför alla samfund började ta form. Detta förstod jag inte så mycket och hörde aldrig under tiden i Norrland något om Maranata. Det är intressant att så här i efterhand förstå hur Gud arbetar på alla fronter för att få enskilda och församlingar att lyssna till lystringssignalen:

Jesus kommer - ett rop som skär genom människors hjärtan för att de ska förbereda sig för evakueringen till det himmelska bröllopet. Det gäller att bli budskapets bärare, så människor kan bli frälsta.

Barnhem i Indien

1948 gifte sig Irene och Mårten med varandra. Fem år senare, när Irene var 24 år blev hon frälst och något senare döpt i vatten. I mötet där Irene döptes, blev Mårten frälst och sedan har de varit med i den evangeliska skaran. Tillsammans har de fyra flickor och den äldsta av dem,

ensam i lägenheten på Persgatan. Hennes dagliga besök hos maken är inget hinder att ta emot gäster i hemmet. "Matfrämmande" kallar Irene det, och däri är jag och min syster inberäknade vid besök i Piteå under sommaren.

Irene skulle fylla 80 år. Barn och barnbarn bjöd på flygresor till Stockholm med tillhörande festligheter. Någonstans där började jag återknyta kontakten med Irene. Började först lirka med henne att "titta in till mig", - jag bor ju mitt emot Bromma flygplats. Det fanns inte just då plats för något ytterligare

En syster i norr som håller fast vid bekännelsen och hoppet om Jesu snara återkomst.

Louise, driver ett barnhem i Indien och har också adopterat barn därifrån. Av de tio barnbarnen makarna Öhman har, är flera av indisk härkomst. Missionen har alltid varit en hjärtefråga för Irene och Mårten och då förstås med särskild känsla för Indien. Sedan något år vårdas Mårten på ett sjukhem och Irene bor

i de redan planerade festligheterna, men vi träffades senare.

En presentation av en syster i norr som håller fast vid bekännelsen och hoppet om Jesu snara återkomst, vill jag gärna förmedla till tidningen MRs läsare. Irene är ofta på besök i Stockholm. De barn och barnbarn

som finns i Stockholmstrakten är ett starkt skäl. Det blev naturligt att tillsammans med dem kolla på stan, Gamla stan, Hörtorget och andra sevärdheter. På Sergels Torg hittade hon en grupp som ofta hade torgmöte, tycktes det henne. Ibland pratade hon med dem och fick omedelbar kontakt med flera av dem, bland andra en broder som varit evangelist i Älvsbyn under tidigare år. Det var Tage

Johansson, som i många år varit med och lett Maranataförsamlingen i Stockholm. Tage är inte från Norrland, men arbetade i flera år på olika fält i övre Norrland. Sverige är inte så stort och man träffas någon gång i det som allmänt eller folkligt brukar kallas den "heliga rundgången". Då förstår man att Herren har en större skara än man tror - på berget fanns

det sjutusen som inte böjt knä för Baal!

I kapellet Ebenezer i Sjulsmark har det varit många möten genom åren. Barn- och ungdomsmöten, predikan och Guds Ords förkunnelse. Skaran av de troende tunnades ut. Ungdomarna flyttade till större orter och församlingsmedlemmarnas antal minskade. Irene fortsatte ensam att ha möten för barnen i kapellet tills för några år sedan då Ebenezer såldes till privatpersoner. Fortfarande har Irene barnmöten i Sjulsmark och får då "låna" Missionskyrkan.

Det var roligt att tala om gamla minnen, trevligt att titta på kort, känna igen sig själv och andra. Varje år är det midsommarkonferens i

Ulla Näsholm och Irene Öhman tittar på bilder och diskuterar väckelseminnen.

Arnemark, en plats utanför Piteå. Tyvärr var jag aldrig där, sa jag, det var bara en kort tid jag var i Sjulsmark. "Visst var du med", sa Irene och visade bildbevis - en fikapaus under konferensen 1960, satt vi där på en filt ute i det gröna... Med lite hjälp av Irene kunde jag se att, ja visst, det var ju jag för mer än 50 år sedan!

Nu är det en ny generation som för budskapet vidare. Unga människor som tar Gud på allvar och låter sig rustas för slutstriden. Medelålders som överläter sig på nytt och går in i skördarbetet. Äldre, som likt Hanna och Simon i bibeln är med och berder för att Jesus Kristus skall komma enligt sitt löfte; nu för andra gången och hämta dem som hör honom till. Maranata - Jesus kommer! ■

— En ström går fram — - Då kom Anden över oss

I ett väckelsemöte nyligen påminde mötesledaren om vikten av att leva i förnyelse och i den levande strömmen som flyter fram. Några av syskonen vittnade om hur de upplevt Andens dop och kraft i sitt liv:

Anna Lisa Andersson:

- Jag blev andedöpt 1946. Vi var samlade en massa ungdomar och bad. Vi bad länge och kämpade. Vi trodde att vi måste kämpa så, och riktigt slog i bänkarna för att få kraft. Men sedan var det en flicka som en kväll sa: - Ikväll beder jag ingenting, jag ska bara vara tyst. Och vi gjorde så allihopa likadant. Vi låg där bara tyst på knä. Då kom Anden över oss. Många blev andedöpta den kvällen. Det var väldigt underbart. När jag kom ut, kände jag som att träden och allting dansade! Så det var underbart.

Tack Gode Gud för din nåd och trofasthet. Tack för alla gånger du hjälpt och gripit in. Tack för att det håller att tro på dig. Tack att vi får räkna med dig under alla livets förhållanden. Tack att du hjälper oss dag för dag. Tack att du välsignar församlingen, ungdomarna, barnen, Pilgrims-skolan och alla som lider och har det svårt. Tack att du räcker till och att din nåd är nog för oss allesammans. Tack att du kan göra allting nytt, att du kan förvandla och omskapa. Tack för att vi får tro på en levande och uppståndne Frälsare. Tack att du har all makt i himmel och på jord och kan göra allt vad du vill. Amen. ■

Vittnesbörden fortsätter på sid 21 och 24

MIDNATTSROPET

ANSVARIG UTGIVARE
Berno Vidén berno.viden@midnattsropet.se

CHEFREDAKTÖR
Stina Fridolfsson stina.fridolfsson@midnattsropet.se

REDAKTION
Ulla Näsholm ulla.nasholm@midnattsropet.se
Emanuel Johansson emanuel.johansson@midnattsropet.se

Hemsida:
www.midnattsropet.se
E-post:
info@midnattsropet.se

SPRIDES FRITT!

Gåvor till tidningen och
litteraturmissionen, Pg 495 46
24-5, Bällsta Mediacenter.

Meddelande om adress-
ändring sker skriftligt till
tidningen.

TRYCK
BMC Tryck & Förlag,
Bromma 2011

ISSN 1653-5871

© **MIDNATTSROPET**
För tillstånd att använda ma-
terial, kontakta redaktionen.

MARANATA- FÖRSAMLINGEN

BESÖKSADRESS:
Bällstavägen 100, Bromma
Pg 44 10 05-6 (Ange ändamål
på inbetalningen)

Hemsida: **www.maranata.se**
E-post: **info@maranata.se**

Mission i Dominikanska Rep.
Info (spanska) **do.maranata.se**

BÄLLSTA MEDIACENTER

Hemsida:
www.ballstamediacenter.se
E-post: **bmc@maranata.se**

GEMENSAM POSTADRESS
Box 20134, 161 02 Bromma
Telefon: 08-98 56 83
Telefax: 08-98 21 39

Välfärdssamhällets sönderfall

Text: Bernardo Vidén

Dagligen basunerar media ut den kritiska situationen i världsekonomin. Börserna rasar och experter och analytiker gör uttalanden om att den här gången är det inga överord att påstå att hela EU befinner sig i en mycket svår ekonomisk kris. Amerikanen Thomas Friedman gav i DN den 30 augusti en träffsäker beskrivning av dagsläget:

-EU är på väg att rämna. Arabvärlden är på väg att rämna. Kinas tillväxtmodell står under press och Amerikas kreditdrivna kapitalistiska modell har fått en varnande hjärtattack och måste ändras i grunden. Att forma om en av dessa fyra, vilken som helst, är en gigantisk uppgift. Att klara av alla fyra samtidigt - när världen aldrig har varit tätare sammanknuten - är hisnande. Vi är återigen "närvarande vid skapelsen" - men av vad?

Frågeställningen återspeglar en desperat och ödesmättad verklighet. Vem kan rädda världen från total ekonomisk kollaps? Hur ska en nödvändig omskapning av ett mycket komplext världssamhälle se ut?

Vi kan via våra plasmaskärmar live följa de miljontals utmärglade människorna i hungerkatastrofen på Afrikas Horn. Många beundransvärda insatser görs, men världens ledande nationer har helt andra intressen som alltid ges högsta prioritet, under tiden som orättfärdighet och fattigdom obarmhärtigt skördar sina offer och klyftorna mellan fattiga och rika dramatiskt ökar.

I det högre samhällsskiktet, bland dem som har pengar att spela på börserna och placerar sina besparingar i fonder och andra värdepapper, märks idag en påtaglig oro. När helst man sätter på radion, verkar det alltid finnas förtroendeingivande ekonomiska rådgivare till hands med uppdraget att ge lugnande besked till 'småspararna', för att undvika det oundvikliga, att panik ska utbryta; - sitt still i båten; ha is i magen; gör inget förhastat etc.

Oron över att det man har satsat stora delar av sitt förvärvade livskapital på ska förlora sitt värde, drar ned människor i depressioner och även självmordstankar. Det är något av den oron Jesus talar om när han i sitt eskatologiska tal beskriver hur människor ska uppge andan

av förskräckelse och drabbas av ängslan för det som ska övergå världen.

Se upp för materialismens bedrägliga lockelser! Låt dig inte insnärjas i sådana 'timliga omsorger' som binder upp och fångar människor i den snara som ska komma över hela jorden.

Jesu bergspredikan är suverän! Den himmelrikets politik som här förkunnas är väl förankrad i evigheten. Här på jorden kommer allt så småningom att förlora sitt värde. Jesus säger:

-Samla inte skatter på jorden, där rost och mal förstör och där tjuvar bryter sig in och stjälar. Samla er skatter i himlen, där varken rost eller mal förstör och där inga tjuvar bryter sig in och stjälar. Ty där din skatt är, där kommer också ditt hjärta att vara. (Matt 6:19-21)

Dagens Nyheter och annan profan media är långt ifrån först med att måla upp krisen i världen. Ett av våra mest tillförlitliga dokument då det gäller historia, nutid och framtid är den bok som stötts och blötts under seklernas gång - och alltid stått där med trovärdighet; Bibeln - eller Guds Ord. Daniels profetior om kommande stormakter, vilka både kommit och försvunnit, är ett exempel på Bibelns tillförlitlighet. Daniel såg ännu längre än så. En viktig del av hans profetiska förutsägelser återstår, nämligen den som handlar om just det vi ser äga rum runt hela vår värld idag; en global, tät värld med ett vilddjurs karaktär - på väg mot total kollaps.

Sönderfallet börjar inifrån, pådrivet av en fallen mänsklighets rovdjursdrifter, där njutning och vinning till varje pris ska uppnås. Global och totalitär kontroll är makthavarnas svar. Jorden vacklar och bävar och människan ropar efter en stark politisk ledare.

Bibeln svarar:

-Ty himlens krafter skall skakas. Då skall man se Människosonen komma i ett moln med stor makt och härlighet. Men när detta börjar ske, så räta på er och lyft upp era huvuden, ty då närmar sig er förlossning. (Luk 21:27-28)

Rättfärdighetens konung, Jesus Kristus, kommer! ■

Prisgiven mänsklighet

I skriften "Låt dig inte luras av homosexmaffian", som utkom redan 1982, varnade Arne Imsen med profetisk skärpa för konsekvenserna av en pervers livsstil. Han påtalade att homosexuella rörelsen (senare HBT-rörelsen) är ett generalangrepp mot familjeinstitutionen och skapelsens ordning. Redan under åttiotalet besannades mycket av de profetiska uttalanden som gjordes i denna skrift. Här publicerar MR än en gång ett utdrag ur denna pamflett som publicerades som ledare i MR och även spreds som flygblad i samband med gay-festivaler i Stockholm. Det är inte första gången det publiceras – men varje gång mera aktuell!

Av Arne Imsen

Ett samhälle som frigör och sanktionerar homosexualiteten och upphöjer sådana förhållanden till äktenskap samt initierar det med kyrkans välsignelse är moraliskt bankrutt och har kapitulerat för och underblåser de krafter vilka torpederar familjen. Det samhället har egentligen genom reträtter passerat alla stadier neråt till den nivå, som markerar punkten för det avgörande straffet för försumlighet, passivitet och resignation - homosexualiteten själv, med alla dess utgreningar och bieffekter. Den låter sig inte längre hejdas, utan den måste utrotas genom naturens eget sätt att slå tillbaka.

Den offentligt sanktionerade och organiserade homosexualiteten markerar med sina tydliga signaler det prisgivna samhället. Att de drabbade och besatta skarorna injiceras mod och stolthet för att övervinna sin blötaktighet och hetsas till skamlös lovprisning av sin egen förnedring hör med som känd metod för det brännmärkta systemet, kamp för sina falska frihetsi-

deal, komponerade av förgängelsens, förförelsens och förtappelsens falska profeter.

Homosexualiteten är i alla former och på alla stadier "förnedrande lidelse" och helt oförenligt med allt kristet samliv. Dessutom är de vilseförda i sin organiserade slutfas en tydlig markör om ett obotligt demoraliserat och förlorat samhälle.

Därför måste homosexualiteten bekämpas och inte uppmuntras i sina organi-

serade stormanlopp mot skyddsmurar, som avgränsar det naturliga från det perversa och bevarar egenart och originalitet i profilerade köns kategorier. Men homosexualiteten måste bekämpas för den sociala miljöns och familjens samt individens egen skull.

Detta är inte på något vis kärlekslöshet, hot eller förtryck. Lika lite som kampen mot narkomani, alkoholism, pyromani, kleptomani, nymfomani, pedofili, nekrofili, zoofili och annat elände är inhuman kamp mot medmänniskor, som av en eller annan anledning hamnat och fastnat

"...inte så få har avlidit". (aposteln Paulus)

i träsket. En mycket diffus gudsbild: Du får inte brännmärka spriten, för då hatar och fördömer du samtidigt alkoholisten! Men Gud har gjort klart för oss att Herren Jesus Kristus hatar intensivt och gudomligt. Han hatar orättfärdighet och älskar rättfärdighet. Och därför har Gud, hans Gud smort honom med glädjens olja mer än sina medbröder.

Det är första ledet i ett evangeliskt erbjudande till omvändelse och sann befrielse från de perversiteter egenmäktiga experter nu genom vetenskap, magi och sakrament i stället söker förtrolla till hedervärd moral och normskapande attityder, en befrielse ifrån skuldmedvetenhet för att kunna ostört hänge sig åt synden.

Det prästerskap som förvaltar den kristna trons element för sådana syften, har oåterkalleligt passerat kristendomens utstakade gränser och stadigt placerat sig, sin tjänst och teologi på hedniskt territorium med moderna styggelser utan jämförelse i mänsklighetens hela historia.

Och den kyrka, som blir moderssköte för dessa generationer och fraktioner, är en babylonisk sköka med etablerad status, värd allt det förakt, skrymteri och hyckleri kan provocera hos alla kristna med rent uppsåt och ofördärvt sinne.

Kristenhetens fjantaktiga svar på den homosexuella rörelsens anstormning är Sodoms- och Gomorralikt till övertydlighet. Med dess moraliska stöd blir propagandavinsterna för ständigt nya inbrytningar i nya skikt väsentliga, och då pastorer, präster och biskopar i missriktat nit står beredda att invitera de demonstrerande skarorna till nattvardsbordet i sin kyrka, provoceras den nödvändiga djärvheten fram hos de vankelmådiga skarorna.

Dessa har givetvis inte någon tanke eller håg för andebedömning och kan givetvis inte urskilja olika andliga digniteter för att sedan fatta de dolda sammanhangen och placera det nattvardsbord till vilket de bjudits i sitt rätta sammanhang, uppbyggt av Herren i en maktsfär, kodifierad med det avslöjande symbolvärdet sex, sex, sex.

Officianterna förvaltar sakramenten på kristenhetens uppdrag och sträcker sig i sin iver och opportunism långt utanför den apostoliska kristendomens direktiv och mönsterbild. Detta prästerskap förtjänar för detta sitt maktfullkomliga svek och förräderi allt det förakt och allt det hat kärleken till Gud och människan ge-

”Vän, bryt upp till omvändelse för andlig och moralisk befrielse, medan du ännu har tid och möjlighet!”

nom Jesus Kristus förmår åstadkomma.

Så befäster då skökoreligiositeten åter sitt avskyvärda uppsåt att genom sina styggelser fördärva hela mänskligheten på jorden. Med bröd och vin, böner och psalmer, öppnar detta fallna prästerskap den avgrund, som de med liv och ämbete borde stänga.

Så drar de över hela nationen obeskrivliga lidanden av fysisk, psykisk och religiös karaktär med verkningar närbesläktade det syndrom som nu i virrvarr och skräck plockar en och en av deras dödsdömda nattvardsgäster ur blasfemiska gudstjänst- och livsformer i veritabla rövarnästen.

Det är en kristen förkunnares plikt att basunera ut varningssignaler till alla människor med någon homosexuell böjelse, att först och främst för sin egen och därefter för nästans skull förbli anonym och bearbeta sina svåra personliga problem och lyten långt utanför kretsen av de förkladda vilddjur, som opererar inom den organiserade homosexuella rörelsens hank och stör.

Till alla kristna bör det sägas med eftertrycklig klarhet att inte ens den allra sämsta församlingsgemenskap någonsin kan bli sämre än den personlighetsupplösande kontakt och gemenskap primitiva eller kultiverade, kommersiellt inriktade eller ideellt verksamma klubbar och homosexgetton erbjuder.

De homosexuella, i medfödda eller tillvanda kategorier, är ständigt jagade, ibland ända in i döden genom sitt livsfientliga självförakt. De är såsom alla andra syndare, vilka inte förstenas i

degenererande rättsröta, förföljda av sitt eget skuldbetyngda och ångestladdade samvete. Det är en förföljelse, som ingen antidiskrimineringslag rår på.

En sådan lag är egentligen inte ett skydd för någon homosexuell, utan ett hot mot alla, eftersom den endast slår vakt om hycklarnas och skrymtarnas rättigheter att tysta anklagande profetröster. Denna lag konserverar endast homosexualiteten och lämnar de homosexuella obefriade i sticket med skuldkänsla eller amputerat samvete.

För synd finns det nämligen inget befriande rättsskydd, utan endast ett renande blod, framsprunget från Guds Lamm på Golgata kors. Lycklig är den som känner sig jagad, ty för en sådan är stegen till detta altare och denna fristad inte många. Vän, bryt upp till omvändelse för andlig och moralisk befrielse, medan du ännu har tid och möjlighet! Du är efterlyst och väntad av kärlekens Gud! ■

Boken "Låt dig inte skrämmas av Homosexmaffian" av Arne Imsen

Pris 39:-

**Finns att beställa på tel
08-98 56 83,
eller via mail
bmc@maranata.se**

En bärkraft i gemenskapen

Dominikanska republiken sommaren 2011

Text: Emanuel Johansson

Så har största delen av sommaren 2011 redan passerat. Nu står vi inför skolstarten med allt vad det innebär av ansvar församlingen tagit för att hjälpa familjer med skolgången för sina barn. Här i Dominikanska republiken heter det att det är fri skolgång, men många barn kommer aldrig dit på grund av alla de kriterier och kostsamma förpliktelser som måste uppfyllas. I Haiti är det ett privilegium för dem som har möjlighet att gå i skola.

Vi som hållit ställningarna här ute på missionsfältet under sommaren är tacksamma att det nu kommer förstärkning inför de uppgifter som tillkommer i och med skolan.

Det har varit en regnig sommar, många av församlingens syskon ute i Palavé har varit hårt provade i sina mycket bristfälliga bostäder. I skrivande stund har den tropiska

orkanen "Irene" just passerat utanför landets norra kust. Vi blev skonade, men det efterföljande regnoväddret har skapat stora problem för många. Igår fick över 30 000 personer lämna sina hem för att söka skydd undan vattenmassornas härjningar.

Paul och Olga med sina två barn kunde ha varit bland de drabbade. De bodde tidigare i ett litet skjul gjort av ihopsamlade plåt- och träbitar. När det regnade kom vatten både uppifrån och inströmmande längs golvet. Jordgolvet förvandlades snabbt till lera. Det är ett stort vittnesbörd hur de trots sin svåra situation under hela sommaren deltagit i möten med sång och vittnesbörd, och det förblir en gåta hur de lyckats klä upp barnen som till den finaste fest till varje möte.

Inte långt ifrån deras hus bodde en annan familj, **Marcelo och Fifa** med fyra barn. De hade under en längre tid haft tankar på att

flytta till Haiti. Redan för ett år sedan satte Marcelo ut en liten skylt med texten "till salu" utanför huset där de bodde. Familjen väntade tillökning i barnskaran men var ändå redo för uppbrott.

i Haiti. Du som läser Midnattsropet kanske redan lagt platsen Baptiste på minnet. Det känns bra att församlingen nu genom dessa syskon fått ytterligare en ankytning i Baptiste. Marcelo har tidigare

Olga med barnen utanför deras nya bostad. Vid tillfället var Nora också på besök.

Under Maranataförsamlingens sommarkonferens i Stockholm uppmärksammades situationen. Offerviligheten var tillstädes, och nu har församlingen kunnat köpa loss Marcelos och Fifas hus. Familjen har nu flyttat till Marcelos hemby Baptiste

hjälp oss vid resor dit, för Fifa och barnen är det första gången de kommer till såväl Baptiste som Haiti.

Vi har nu kunnat erbjuda Paul och Olga med sina två barn det aktuella huset. Också det är ett enkelt hus

forts sid 27

Advokat var på plats när Marcelo skrev under köpekontraktet. Dagen efter avgick flyttlasset till Haiti.

Vill du vara med?
Sänd din gåva till:

PG 44 10 05 - 6

Verkligheten

Bibelstudium av Paulus Eliasson

Man kan inte förne världen. Man kan inte finna saker inom oss som vittnar om en

Vad ska läsa från Johannes evangelium, kapitel 18. Jesus har just blivit tillfångatagen. Han har förts fram för Stora Rådet, och förs sedan vidare till landshövdingen Pilatus, för man önskar döma honom till döden.

Pilatus har ett förhör med Jesus, för han förstår inte riktigt varför Jesus blivit förd till honom. Vi läser:

- Pilatus gick tillbaka in i pretoriet och lät kalla fram Jesus och frågade: "Är du judarnas konung?"

Jesus svarade: "Säger du detta av dig själv, eller har andra sagt det om mig?" Pilatus svarade: "Jag är väl inte jude. Ditt eget folk och överstepräster har överlämnat dig åt mig. Vad har du gjort?"

Jesus svarade: "Mitt rike är inte av den här världen. Om mitt rike vore av den här världen, hade mina tjänare kämpat för att jag inte skulle bli överlämnad åt judarna. Men nu är mitt rike inte av den här världen." Pilatus sade: "Du är alltså en konung?"

Jesus svarade: "Du säger själv att jag är en konung. Ja, för att vittna om sanningen är jag född, och därför har jag kommit till världen. Var och en som är av sanningen lyssnar till min röst." Pilatus sade till ho-

nom: "Vad är sanning?" Efter att ha sagt detta gick han ut till judarna igen och sade till dem: "Jag finner honom inte skyldig till något brott. Nu är det sed att jag friger en fånge åt er vid påsken. Vill ni att jag skall frige judarnas konung åt er?" Då skrek de: "Inte honom, utan Barabbas!" Men Barabbas var en förbrytare. (Joh 18:33-40)

Det finns mycket som vi kan lägga märke till i den här texten. Jag tycker det är spännande läsa bibeln utifrån de frågor som ställs – och de svar som ges. Bibeln börjar med frågan som djävulen ställer till människan: "Skulle väl Gud ha sagt...?" som i sin tur skapar en lång rad med frågor. Gud kommer sedan och frågar: Var är du, människa? Och så möter vi i bibeln gång på gång frågor.

I den korta text vi här läst, ställs många frågor: Är du judarnas konung? Säger du det här av dig själv eller har någon annan sagt det? Du är alltså en konung? Vad har du gjort? Till slut kommer vi till frågan som Pilatus ställer, när Jesus säger "Ja, för att vittna om sanningen är jag född, och därför har jag kommit till världen. Var och en som är av sanningen lyssnar till min röst." När Jesus säger det här,

slungar Pilatus ur sig en retorisk fråga. Han förväntar sig inget svar, och får inget svar, för han bara kastar ur sig detta, och sedan går han därifrån. Han säger: "Vad är sanning?"

Vi ser att de två hamnar i en konflikt. Jesu förkunnelse befinner sig på en helt annan nivå än det Pilatus gör när han bara kastar ur sig frågan: "Vad är sanning?" Han är egentligen inte intresserad av svaret, för han vänder sig med detsamma om och går ut till folket och säger: "Vad ska jag göra med denne Jesus?" Han är inte intresserad av svaret. Han sätter sig inte ner, ser Jesus djupt in i ögonen och säger: "Kan du berätta för mig vad sanningen är?" Frågan är inte på det planet, för då hade han fått veta, precis som Jesus sa i Johannes 14: "Jag är vägen, sanningen och livet." Men här kommer han och ställer sig i raden av sin tids sofister. Upp igenom filosofihistorien är det många människor som ställt denna fråga. Retoriskt, allvarligt, från olika vinklar: vad är sanning?

Sanning och relativism

När vi talar om sanning, så sätter vi som kristna och normalt tänkande varelser sanning i förhållande till icke-sanning. Är påstående A sant, så kan påstående icke-A inte vara sant. Det kallas anti-teser. Om det är sant att en sak är grön, så är det inte

s folk

eka den verkliga
nte förneka att det
ch omkring mig
Gud.

sant att den inte är grön. Det är egentligen väldigt enkelt, än om det låter komplicerat när man försöker förklara det. Antiteser, alltså. Men så har människor genom historien försökt att förvanska det som är sant. Detta är något av djävulens huvudmål, för han började komma med frågan: "Skulle väl Gud ha sagt...?" Han satte frågetecknet vid det Gud hade sagt: Du ska inte äta av trädet som står mitt i lustgården; kunskapens träd på gott och ont. Och så kommer djävulen och säger: Är det verkligen sant att ni inte skulle få äta av något träd som står i lustgården? Djävulen önskar alltid bryta ned vad Gud har sagt som antiteser; motsatser: Livets träd kontra kunskapens träd på gott och ont. Gud satte dem bredvid varandra och sa: de här kan inte förenas. Men så kom djävulen och sa: -Skulle väl Gud ha sagt...? Är det verkligen en antites här, är det inte egentligen en syntes? Att du kan få både det ena och det andra? Det är djävulens taktik. Han önskar göra om det som Gud har sagt som antites – det finns synd, det finns renhet, det finns himmel och helvete, det finns frälsning och förtappelse. Det har Gud sagt som antiteser. Men så kommer djävulen och önskar göra en syntes av det hela. Det är sant både och.

I filosofin kallas detta för relativism. I relativismen är egentligen ingenting

absolut sant, utan all så kallad sanning har en kulturell, politisk, filosofisk, socialt – eller liknande – bakgrund. Så säger man: du måste alltid se det som människor påstår är sant och verkligen utifrån en historisk synpunkt, en biologisk synpunkt – vad är vi för varelser? En kulturell synpunkt. Hur ser vår kultur ut? Därför blir sanningen något av ett fludium. Sanningen är inte klar, inte tydligt definierad, utan är något som kan förändras. Bland sofisterna finns **Protagoras** (ca. 490 f.Kr. – 420 f.Kr.) som kom med ett berömt uttalande som miljoner människor har upprepat efter honom. Jag tycker att man hör det varenda gång man är ute på torget och vittnar för människor

om Jesus. De står där och hör på vittnesbördet, och till slut kommer deras motargument, och de säger: -Ja, ja, men det som är sant för dig är sant för dig, och det som är sant för mig är sant för mig. Så sa Protagoras. Han diskuterade med **Sokrates** och andra filosofer i sin samtid, och så sa han just detta citatet. Men vet du vad? Bara för att saker och ting låter klokt, så är det inte nödvändigtvis klokt. Man kommer med påståenden som "Var och en blir salig på sin tro." Nej. Man blir över huvud taget inte salig på sin egen tro. Det finns en enda saliggörande tro – och det är tron som Gud ger.

Vi lever i ett multikulturellt och multireligiöst samhälle, och självklart märker människor de spänningar som finns. Det är inte bara en religion som predikas från en kyrka längre, utan det är så många olika saker som förkunnas. Och då ställer sig människan på en tänkt mittpunkt och så säger man: "Ja, ja. Det som är sant för dem är sant för dem, och det som är sant för mig är sant för mig!" Man ställer sig i historien tillsammans med filosofen **Hegel** som i början av 1800-talet talade om den här syntesen. Även **Kirkegaard**, trots att han var en motståndare till relativismen, kom fram till ungefär samma saker när han försökte definiera skillnaden mellan att tro och att veta. Han tänkte sig Gud och tron som

ett slags övre plan som inte går att förstå och gripa tag i, som bara kan nås genom tron. Och sedan är den materiella, fysiska världen någonting helt annat.

Men vi tror att Ordet blev kött och tog sin boning ibland oss. Han gick här på jorden. Johannes säger: det vi tog på, det vi med egna ögon såg, om det förkunnar vi. Det är en verklig världs Gud. Han dog på ett kors, och om du hade varit där den dagen, så hade du kunnat tagit på spikarna, du kunde ha känt såren på hans fötter. Han var där och han är där. Han är den Gud som finns.

Konsensusens gungfly

Men människor har avsatt Gud. Man har personligen detroniserat Gud i sitt eget liv, och vi har kollektivt detroniserat Gud i vårt samhälle, och vad har det lett fram till? Jo, att sanningen, den fasta grunden som Gud önskat ge människan, har försvunnit, och så försökt hitta en annan grund att stå på. Man har tagit ateismens grund, med utgångspunkt i – ingenting. Det finns ingen Gud, det finns ingen högre tanke. Enda orsaken att vi över huvud taget har något som vi väljer att kalla moral, etik och normer, är att vi blivit tvungna till det för att överleva. Det är lättare att överleva när vi är en stor grupp av människor, därför har vi ordnat våra egna regler, men egentligen är det bara egoism. Det stämmer säkert till en viss del, men det är inte hela sanningen. I ateismen tar man utgångspunkt från precis ingenting. Först var det ingenting, sedan blev det en big bang och utifrån det har allt du ser blivit till. I humanismen tar man utgångspunkt från människan. Man säger att det finns något gott hos människan. Om vi arbetar tillsammans, samlar ihop de goda krafterna i samhället, så ska vi få världen att fungera. Problemet är att det finns något i varje människas inre som bibeln kallar för samvete. En domare över hjärtat. Det är inte en fullkomlig domare, men dock en domare. Det är detta samvete man febrilt försöker bortförklara. Vi är moraliska väsen, för vi har ett samvete. Vi har något som Gud har lagt ner i oss, något som inte låter sig förklaras väldigt enkelt.

Om du har en ateistisk bekännelse att det finns ingen Gud, då har du ett problem. Å ena sidan kan du försöka göra som filosofer och människor gjort genom historien och säga: Finns det ingen Gud så finns det ingen moral. Finns det ingen

etik så finns inga regler eller normer. Man kan då säga som **Marquis de Sade**: Det som är, är rätt. Bara det existerar, så är det bra. Vad menade han med det? Jo, exempelvis det här: om en person är starkare än en annan, kan man inte säga att det är fel av den starkare att slå den svagare. Han kan göra det, och det som är – är rätt! Han drog extrema konsekvenser. Han tog med kvinnor hem till sig som han slog för sin förlustelse och njutning. Han är upphovsmannen till uttrycket sadism. Markis de Sade – sadism. Det är från honom det kommer, för han sa: vill jag slå och kan jag slå, så slår jag! Han hade rätt, för om det inte finns någon Gud, om det inte finns någon högre tanke, så finns det ingen anledning att handla efter samvetets röst. Om samvetet bara är ett resultat av kemikalier som har sammankopplats och utvecklats under miljontals år, så finns det ingen som helst anledning för oss att lyda det. Då kan vi lika gärna vara sadister allihop.

Sedan finns det mera moderna filosofer, tänkare och vetenskapsmän. En av de stora företrädarna för ateisterna i vår tid, engelsmannen **Richard Dawkins**, har skrivit en bok som heter *Den själviska genen*. Det han talar om där är att moral har uppstått därför att våra gener önskar det. De vill leva vidare. Det finns en "tanke" hos våra gener: de vill föröka sig. Därför har samvetet uppstått som resultat av denna önskan. Då hamnar man i något som jag valt att kalla konsensusens gungfly. Du vet vad ett gungfly är? Om man försöker gå på den, så gungar det under dig. Det är inte en fast grund att stå på, inte en klippa. Det är osäkert, rätt vad det är så sjunker du ner i dyn. Konsensus är vad vi kommit överens om. Du och jag kommer överens om att vi inte ska slå ihjäl varandra. Det är jättebra. Vi kommer överens om att vi ska ha ett samhälle där vi är snälla och goda mot varandra, vi skapar ett försäkringssystem och kan gå till försäkringskassan och få ordnat med pengar när allt skär sig. Vi bygger upp en civilisation. Det är jättebra. Men så förändras något i samhället, och helt plötsligt är det krig mellan människor och den höga moralen finns inte längre. Den konsensus vi kommit överens om gäller inte längre. Det var bara så att vi hade kommit överens om detta. Helt plötsligt är det nu rätt att döda, för det finns ingen fast sanning eller regel som säger att det här skulle vara fel. Det kallar jag för konsensusens gungfly. Det som

vårt samhälle är byggt på ser så stabilt ut, men börjar du kliva runt lite och försöker hoppa från grästova till grästova, så märker du: det finns ingen fast grund att stå på.

Ateismens spänningsfält

I boken *Den Gud som finns till* (utgiven på svenska 1976), tar författaren **Francis Schaeffer** upp denna frågeställning. Jag har för övrigt hämtat mycket inspiration till denna predikan hos Schaeffer, och vill varmt rekommendera alla hans böcker. Schaeffer kallar vår värld för "*Den verkliga världen*" – världen där Gud finns, den värld vi lever i, den som Gud har skapat. Gud är upphovsman, skapare, hövding. Han har ett mål och en mening med det han skapat. Han talar också å andra sidan om den tänkta världen, där Gud inte finns. Otroligt många människor bekänner att Gud inte finns. Jag läste i en kristen tidning att 45 procent av Sveriges befolkning tror på Gud, och det tyckte man var fantastiskt. Men sanningen är ju att många har ett helt annat begrepp om vad Gud är. Det är inte fyrtiofem procent som tror på bibelns Gud. En majoritet av Sveriges befolkning säger tydligen att de inte tror på någon slags Gud. När människor talar om Gud, tänker de ofta på en högre kraft. Någon, något som finns därute. Men det betyder egentligen ingenting. Vi har fortfarande ett gungfly, för den här guden är inte definierad.

Många människor säger: jag tror inte på Gud. Jag är ateist. Jag är agnostiker, osv. Men! De flesta människor lever inte som om Gud inte finns. Förstår du hur jag menar? De flesta människor lever inte ut sin beaktelse att Gud inte finns. Hade de levt ut den, hade de blivit som Marquis de Sade. De hade varit amoraliska väsen som över huvud taget inte menar sig ha förpliktelser, de lyssnar inte till samvetets röst och tänker bara egoistiskt och på sig själva. En del människor lever så, men det finns ändå något som drar dem mot den verkliga världen där Gud finns. De ser skapelsen omkring sig, det går inte förneka. Även den mest inbitne

ateist talar om vad vi kan se i skapelsen. Vad då, "skapelsen"? Varför säger du "skapelsen" när du inte tror att något är skapat? Man har dessa termer, och rör sig med samma uttryck, man försöker säga att Gud inte finns, men egentligen befinner man sig mitt emellan dessa två världar. Man kan inte förneka den verkliga världen. Man kan inte förneka att det finns saker inom och omkring mig som vittnar om en Gud. Det är inte möjligt att leva som om Gud inte fanns. Så slits man emellan dessa två världar. Man försöker bekänna att Gud inte finns, men i verkligheten lever man som om Gud finns, i alla fall till en viss grad.

Den mest inbitne ateist kommer att säga: det är bra att vi gör bra saker för varandra. Likaså den mest inbitne relativist; en som säger att det ena är sant för dig och det andra är sant för mig. Jag läste en artikel om det här, och då stod det som kommentar: "*Det finns naturligtvis inga relativister som menar att det är helt rätt att gå ut och döda folk helt villkorligt.*" Varför inte det? Därför att de dras i det här spänningsfältet mellan vad de bekänner och det som är verkligt. Mellan tesen: det finns ingen Gud, och det livet som blir en nödvändig konsekvens av detta.

Detta är viktigt att vi som kristna förstår, när vi evangeliserar; att de allra flesta människor som inte bekänner Gud befinner sig någonstans i det här spänningsfältet. Om de verkligen lever efter tesen att det inte finns någon Gud, då kan det vara

Prisad vare Gud för att sanningen och nåden kom genom Jesus Kristus, och den gör människor fria!

otroligt svårt att nå dem, men då lever de också i en hopplös värld. Förnekandet av Gud leder till förtvivlan. Ju längre ner på skalan de är, dess närmre är de förtvivlans träsk. De går genom dödsriket, de går genom dödsskuggans dal. Man har ett slags hopp att kanske någon i framtiden ska finna en mening med detta. Kanske kommer en vetenskapsman. Kanske kommer en filosof, kanske det kommer en världsledare. Ju närmare du befinner dig denna förtvivlans hopplösa världsåskådning, ju mera ropar människor efter en stark ledare. Det är en varningssignal för dig och mig i vår värld. Så snart det dyker upp någon som ger litet hopp, som ger litet mening, så faller man ned på sina knän för att tillbedja och upphöja.

Bibelns absoluta anspråk

Pilatus hade ett dilemma. Han befann sig också någonstans mitt emellan. Och så kommer Jesus och försöker ta tag i Pilatus och dra honom mot sanningen. Han säger: Jag har kommit för att vittna om sanningen. Det är jag född till och var och en som är av sanningen, han hör min röst! Men Pilatus väljer att vända sig om och gå den andra vägen. Han går ut till människorna och säger: *"Vad ska jag göra med Jesus?"* Pilatus! Det skulle du inte ha frågat dem! Det skulle du ha frågat ditt eget hjärta! Du skulle ha frågat dig själv: Vad ska jag göra med honom som påstår att det finns en verklig värld där Gud finns och att Jesus Kristus är sanningen?

Vi tänker oss nu den här scenen, där Pilatus rusar ut för att Jesus har ställt obehagliga frågor och kommit med obehagliga påståenden. Jesus sitter kvar och väntar på sin dom som egentligen inte är en dom, för han säger själv till Pilatus: Du hade inte haft någon makt över mig om den inte hade blivit dig given. Han dricker den kalk som Fadern har givit

honom.

Men vi går fram till Jesus och sätter oss vid hans fötter och säger: Jesus, vem är du? Vad har du att säga oss i den här tiden? Vi låter Jesus och bibeln själv berätta för oss om Sanningen.

Så går vi till femte Mosebok, kapitel 32 som är Mose avskedssång, och där presenterar han Gud. Bibeln börjar ofta sina viktiga proklamationer med en Gudspresentation.

-Lyssna, ni himlar, jag vill tala, hör, du jord, orden från min mun. Som regnet må min lära drypa, som daggen må mitt tal flöda, som rikligt regn på grönska, som regnskurar på gräs. Ty HERRENS namn skall jag förkunna, ge ära åt vår store Gud. Han är Klippan, fullkomliga är hans gärningar, ty alla hans vägar är rätta. En trofast Gud utan svek, rättfärdig och rättvis är han. (5 Mos 32:1-4)

"Trofast Gud" står det i den här översättningen, i andra översättningar *"en sann Gud"*. För det är samma ord som i Gamla Testamentet används för *"trohet"* och *"sanning"*. Det är något som är fast. Emeth, heter det på hebreiska. Något som är fast och stabilt. Han är klippan, fullkomliga är hans gärningar. Alla hans vägar är rätta. En trofast Gud, en sann Gud. Utan svek, rättfärdig och rättvis är han. Sådan är min Gud, säger Mose. Lyssna ni himlar – lyssna du jord: Gud är sann! Det finns ett anspråk i bibeln.

Vi ska också läsa i Johannes evangeliums första kapitel. Detta fantastiska kapitel där det talas om hur Ordet blir kött. Då Gud blir människa. Vi läser:

-Ty lagen gavs genom Mose, nåden och sanningen kom genom Jesus Kristus. (Joh 1:17)

Sanningen blev uppenbarad, den blev klar och tydlig, du kan se den, säger bibeln. Bibeln gör detta anspråk. Du kan se sanningen, du kan ta på den, du kan få uppleva sanningen. Nåden och sanningen kom genom Jesus. Hade bara nåden kom-

mit, då hade det blivit en billig nåd. Hade bara sanningen kommit, så hade det varit domedag. Då hade det varit slut med oss. Men nu kom nåden och sanningen. Sanningen som uppenbarade vilka du och jag var, och nåden som försonade oss med Gud, prisad vare Herren.

I Lukas' nionde kapitel talat Jesus, med absoluta anspråk på saker och ting. Du kan inte säga att Jesus var omedveten om vad han sade:

-Jag säger er sanningen... (Luk 9:27)
Vem kan göra sådana påståenden? Jesus har ett favorituttryck: "Sannerligen, sannerligen säger jag er..." Jesus gör anspråk på att tala sanning och bara sanning.

Sann Fader, sann Son, sann Ande

I Johannes 14 läser vi de välkända orden:

- Thomas sade: "Herre, vi vet inte vart du går. Hur kan vi då känna vägen?" Jesus sade till honom: "Jag är vägen och sanningen och livet. Ingen kommer till Fadern utom genom mig. (Joh 14:5-6)

Jesus säger: Jag är sanningen. Sanningen personifierad i en man, Jesus Kristus. Sonen är sanningen. Vi läser längre fram:

-Detta är evigt liv att de känner dig, den ende sanne Guden, och den som du har sänt, Jesus Kristus. (Joh 17:3)

Det här är alltså Jesus, sonen, som talar till Fadern. Och han säger: Detta är det eviga livet; att de känner dig som är sann! Den sanne sonen, den sanne fadern. Jesus säger: Jag är sanningen, och så vänder han sig till fadern och säger: Du är sann!

Vi går tillbaka till kapitel 15 där Jesus talar om den helige Ande:

- När Hjälparen kommer, som jag skall sända er från Fadern, sanningens Ande, som utgår från Fadern, då skall han vittna om mig. (Joh 15:26)

Det är en sann Son, det är en sann Fader och det är en sann Ande. Han gör anspråk på att det finns en fast grund att stå på. I en tid, då människor är så slitna mellan den här ateistiska världsåskådningen och något man själv inte kan definiera, så kommer Gud och definierar sig: Jag är sann, och jag har skapat världen. Och i den här världen där du existerar, så finns det en Gud. Och denne Gud; Fader, Son och Helig Ande, han är sanningen, han är verkligheten. Det finns en absolut sanning, och denna absoluta sanningen är Gud. Vi behöver inte vara relativister! Även om relativismen bara är en av många filosofiska inriktningar, så ser jag

att det här genomsyrar samhället. Precis som vi kan säga att satanismen, som bara är en liten, marginell företeelse i vår värld. Du har säkert inte träffat många som bekänner sig som satanister. Men i verkligheten är det något som genomsyrar hela samhället, för det handlar om egoismen. Det handlar inte i första hand om att tillbe djävulen. Vi tänker oss satanismen med mörka symboler och Satans-riter. Nej, det handlar inte om detta, utan om Satans uppror mot Gud. Och det upproret har varje människa blivit en del av. Redan från första gången vi vände Gud ryggen, blev vi en del av satanismen. Också relativismen, även om du möter väldigt få människor som säger sig vara relativister, så finns den här tanken. Du möter människor på gator och torg och vill ge dem ett Guds ord. Då säger de: Ja, ja, det där kanske är sant för dig. Det är då varningsklockorna skulle börja ringa hos oss och säga: det här är en människa som behöver ett ord ifrån Gud. Här är en människa som behöver veta att det finns en sanning som är absolut, som är fast, som är stadig. Det finns något som är sant: Gud finns!

I Hebréerbrevets första kapitel finns en beskrivning av Gud:

-De skall gå under, men du förblir. De skall alla nötas ut som en klädnad. Som en mantel skall du rulla ihop dem, och som en klädnad skall de bytas ut. Men du är densamme, och dina år har inget slut. (Hebr 1:11-12)

Det här är tryggheten för dig och mig. Att Gud som säger sig vara sanning, och säger: Jag förändras inte. Jag är densamme igår, idag och i all evighet. Det finns en sanning som gäller från skapelsens morgon tills vi träder in i evigheten och bortom evigheters evigheter, prisad vare Gud! Tror du det är sant att det finns en fast grund att stå på? Vår klippa är inte som andra klippor, för vår klippa är oföränderlig. Urtidens klippa, vår Gud, den starke i Jakob, prisad vare hans namn!

Sann frihet

Vi återvänder till Joh 17, där Jesus beder för sina lärjungar. Han säger:

-Helga dem i sanningen, ditt ord är sanning. (Joh 17:17)

Så gör Jesus anspråk och säger, det här Ordet som vi fått överlämnat åt oss, detta Ord är sanning. Vi hade inte vetat något om Gud om det inte vore för Bibeln och den helige Ande som blivit oss given. När vi talar om att Gud är sanning, så talar vi om bibelns Gud. Helga dem i sanningen. Ditt Ord är sanning. Det finns någonting

att tro på. Det finns något att fästa sin tro till, prisad vare Gud.

Tro står inte emot vetande. Tro är långt över vetande. Tron kan gripa tag i både den värld du ser och den du inte ser. Det är inte så att tron bara hänger sig fast i himmelen. Tron är fast förankrad i både det vi ser och det vi inte ser. För det vi ser har blivit till av den vi inte kan se. Vi tror, säger Hebréerbrevets författare, att världen har blivit till genom ett ord av honom som inte kan ses. Tron griper tag om både det vi kallar den verkliga världen, den som kan verka fantastisk, men är sparad åt eld. Den ska rullas ihop som en utnött klädnad, men Guds ord förblir i evighet. Tron griper tag i både detta och det som är därovan. Här finns ingen konflikt.

Varför är det så viktigt med denna sanning som vi har i Jesus Kristus? Han förklarar det själv i Johannes evangelium:

-Jesus sade till de judar som hade satt tro till honom: "Om ni förblir i mitt ord, är ni verkligen mina lärjungar, och ni skall förstå sanningen, och sanningen skall göra er fria." (Joh 8:31-32)

Detta säger mig att sanningen är den som frigör. Den säger mig att om det inte finns någon sanning, så finns det ingen frigörelse. Det finns ingen möjlighet för människan att känna att hon är en fri varelse, om det inte finns en absolut sanning. Människan sökte efter frihet, djävulen erbjöd frihet, men frihet genom lögn. Han sa: "Skulle väl Gud ha sagt..." Han erbjöd frihet, men han ljög. Jesus kommer, och han säger: När ni känner sanningen, så ska sanningen göra er fria. Därför kan vi vara så frimodiga när vi talar till människor, för vi vet att ingen

befinner sig riktigt nere i hopplöshetens trask. Vi kan med frimodighet tala med människor och fråga: Vad tror du då? Så finner vi dem någonstans på skalan, och vi kan göra som Jesus, försöka dra i dem. Och så får vi be till Gud att den helige Ande som också ger dem sitt vittnesbörd tar tag i dem och drar dem till den verkliga världen där Gud finns. Och så har vi frimodighet, för vi vet att sanningen är det enda som sätter människor fria. Sanningen förkunnad i kärlek. Sanningen,

Jesus Kristus är historiens herre, han är framtidens herre, han är evighetens herre. Det finns en fast grund att stå på.

blandad med nåd! Prisad vare Gud för att sanningen och nåden kom genom Jesus Kristus, och den gör människor fria!

Det finns ändå ett otroligt motstånd som vi möter hos människor. Det är total hopplöshet i och med världen som man tror på, där Gud inte finns. Men ändå är det ett motstånd att komma till tro på bibelns Gud, den ende sanne Guden, han som har helgat oss i sanningen, och hans ord är sanning. Vi möter ett samhälle i inre konflikt, för man klarar inte att leva efter de normer som vi vet finns nerlagda i människorna. Och då försöker vi att bryta sönder dem. Det finns krafter i vår tid som bryter sönder det som är normalt;

det som Gud har skapat och förordnat. Och till slut kommer människan, så förvirrad och bedragen av sina egna begär och av krafter som inte visar människan någon som helst hänsyn, att vända Gud ryggen, t.o.m. i det ögonblick då domen går över världen. Det står om Lammets vrede och människor som gömmer sig i hålor och grottor, och säger: Dölj oss för Lammets vrede! Och man förbannade den Gud som var i himmelen. Så långt skall det gå.

Men än finns det tid och möjlighet för oss att förkunna evangelium och dra människor till den verkliga världen. Visa dem hopplosheten i deras tro, och hoppet i Jesus Kristus.

Gud är där!

Avslutningsvis ska vi se på ett ord i Psalm 139. Jag ska läsa ett ord som är välkänt, men kanske från en annorlunda vinkel:

- Vart skall jag gå för din Ande, vart skall jag fly för ditt ansikte? Om jag far upp till himlen, är du där, bäddar jag åt mig i dödsriket, är du där. Tar jag morgonrodnadens vingar, gör jag mig en boning ytterst i havet, skall också där din hand leda mig och din högra hand fatta mig. Om jag säger: "Må mörker falla över mig och ljuset bli natt omkring mig", så är inte mörkret mörkt för dig, natten skall lysa som dagen och mörkret vara som ljuset. Du har skapat mina njuror, du sammanvävde mig i moderlivet. (Ps 139:7-13)

Han säger: Vart skall jag gå för din Ande, vart skall jag fly för ditt ansikte? Jag gör en egen tolkning av den här texten: Var ska jag kunna leva som om Gud inte fanns? Psalmisten fortsätter: "*Om jag far upp till himlen...*" Om jag alltså går dit människor säger att Gud finns. Där bibeln säger att Gud finns. Om vi säger så här: Om jag började söka Gud och ropa till Gud: Gud, om du finns, så fräls mig! Då är du där. Om jag for upptill himlen och sökte Gud där människor säger att han är, då är han verkligen där. Det är sant, för Gud säger: Jag är nära dem som åkallar mig. Åkalla mig på nödens dag, så ska jag frälsa dig. Sök mig, medan tid är, så ska jag frälsa dig! Du ska upptäcka att Gud finns, att han är där. Det är det första psalmisten säger.

Men så försöker han söka sig ner i djupaste dödsskugga, i ting som får din tro att skaka, som sätter frågetecken för din tro. Varför finns det så mycket ondska i världen? Varför finns det så mycket krig? Varför är det så många som svälter? Varför finns så mycket fattigdom? Man ser nöden i vitögat, som den verkligen är.

Igår läste jag om miljontals människor i Östafrika som saknar vatten för dagen och många dör. Vi lever i en skyddad värld, men så fort vi öppnar ögonen litet, så ser vi: det finns så mycket ondska. Man tänker: om vi far ner i dödsriket... Om vi söker bland de mest onda och det mest förstörda samhälle, kan vi då leva som om Gud inte finns? Många människor som sett nöden, säger: På grund av det, kan jag inte tro att det finns någon Gud. Men Herren säger: Även där skall min hand leda dig. Det enda som ger hopp för en förlorad värld, för en värld i ondska, är denna proklamation: det finns en sann Gud.

Därefter säger psalmisten: "*Tar jag morgonrodnadens vingar...*" Vad är det? Det är österut. Jag vet att jag nu går litet hårt åt texten här, men när jag tänker på östern, tänker jag på religion och spiritism. Det finns så många österländska religioner, nästan fler än det finns människor. Gudar, gudatankar, gudabilder. Det finns i österländska delen av vår värld. Jag säger så här: Om jag sökte i alla religioner, om jag försökte söka i all andlighet, all spiritualism i världen, om jag sökte i detta, om jag sökte mig in i människan, om jag sökte det goda hos människan, de andliga värdena, så kan jag ändå inte leva utan det här. Jag kan ändå inte komma bort ifrån den verkliga världen där Gud finns. Där det finns en Fader, Son och Helig Ande uppenbarad i Jesus Kristus, förklarad genom hans ord och verksam i den här tiden genom hans församling.

Och så säger han: "*...gör jag mig en boning ytterst i havet...*" Det är västerut, där solen går ner. Från Israel är det havet som ligger i väster. Vad tänker vi på när vi talar om västern? Jo, materialismen, egoismen. Om vi tänker på religioner när vi nämner östern, så tänker vi på egoismen och materialismen när vi talar om västern. Om jag nu försöker bygga upp en så trygg värld som det över huvud taget går, om jag försöker bygga upp ett samhälle som är så säkert, med ett trygghetsnät som är så finmaskat, ett system som är så totalt perfekt, där alla människor får så mycket pengar, så mycket glädje, så fina hus, så snabba bilar att det inte finns någon som kunde tänka sig önska något mera... När allt detta är tillfredsställt, är det fortfarande en röst som ropar: det finns en Gud! Det finns ett behov i människans inre som inte är fyllt. Om jag far till himlen, så är han där. Söker jag mig djupast ner i dödsriket så

är han där. Om jag tar morgonrodnadens vingar, så är han där, om jag gör mig en boning ytterst i havet, så är han där.

"*Om jag säger: Må mörker falla över mig...*" Man försöker ignorera Honom, men själva mörkret blir till ljus för honom och han når människor i det djupaste mörker, prisad vare Gud!

Trofast och sann

Det finns en som Uppenbarelseboken talar om ska sitta på sin häst den yttersta dagen, och hans namn är Trofast och Sann! Han har sin mantel doppad i blod, och på ryttares panna står skrivet: Konungarnas Konung och Herrarnas Herre. Han är segerhjärten från Golgata. Han är historiens herre, han är framtidens herre, han är evighetens herre. Det finns en fast grund att stå på. Därför tänker jag inte stå med mössan i handen och säga förlåt att jag är kristen, förlåt att jag tror på Gud i denna världen där så många människor inte tror på något alls. Jag tänker förkunna det så fritt som vi bör och måste. Det finns en som sitter på den vita hästen, och hans namn är Trofast och Sann. Tror du det, så har ditt liv fått mål och mening, innehåll och substans. Det ger livet kraft också för de dagar som kommer. En övertygelse för de dagar som ligger framför oss. Trofast och Sann är han.

Måtte Gud få gripa tag i var och en av oss, och göra oss till evangelister som inte ser detta som ett slags sport. Det är inget fritidsfiske vi sysslar med. Det är inte så att vi försöker manipulera människor. Vi har diagram och system klart för oss och tror att bara vi förklarar för människor med de rätta orden så ska vi nog få dem att förstå ateismens hopploshet, osv. Det är fruktansvärt farofyllt, om du inte har den helige Ande. För det är den helige Ande som ska överbevisa människor om synd, rättfärdighet och dom.

Prisad vare Gud, att det finns en sanning i Jesus Kristus. Att det finns en Ande, och att vi med frimodighet kan säga att vi har människors samvete på vår sida. Så kan de få sparka och slå, skrika och protestera hur mycket de vill, men vi vet ändå att vi har deras samvete på vår sida. Om den helige Ande bara får gripa tag i människor i denna tid, väcka deras samvete, deras medvetande, deras ande som är en Herrens lykta, ett Herrens ljus, då skulle vi få se människor falla som segerbyten vid Golgata kors, och uppleva den glädje och lycka det är att få ett liv fyllt av mening, mål och substans i Jesu namn. Amen. ■

Tro som övervinner!

”Den övervinnande tron som kastar ut allt tvivel får man genom att lyssna till Guds Ord. Endast den församling som står på Herren Jesu Kristi lära kommer att stå fast, ty utanför Guds Ords beskydd härjar fördärvaren.”

Så skriver vår dödsdömd broder Youcef Nadarkhani i ett brev till trossyskon från sin döds cell i ett fängelse i Iran. MR:s läsare får här ta del av den kamp han har för sin tro.

Youcef Nadarkhani är dömd till döden för sin tro på Jesus.

Text: Berno Vidén

Dömd till döden – för sin tro på Jesus

I Iran sitter Youcef fängslad sedan oktober 2009 för sin tro på Jesus. Ett drygt år senare dömdes han till döden genom hängning av en lokal domstol, anklagad för att ha avfallit från den islamska tron. Hans överklagan till högre instans avslogs den 27 juni 2011 av Irans högsta domstol och fallet återfördes till samma domstol som tidigare dömt honom. Iranska kristna säger att Youcef även blivit torterad.

Youcef Nadarkhani 33 år är gift med **Fatemeh Pasan-dideh**, som även hon suttit fängslad under flera månader, och tillsammans har de två barn, vilka myndigheterna hotat ta ifrån dem och överlämna till en rättrogn mus-

limsk familj för att säkerställa deras rätta uppfostran. Högsta domstolen har även meddelat Youcef att enda sättet för honom att undkomma dödsdomen är att lämna sin kristna tro och återvända till islam.

Youcef är församlingsherde. Som ledare för en husförsamling började myndigheterna att förfölja honom och hans familj. Förföljelsen kulminerade då Youcef protesterade mot ett officiellt beslut att införa en obligatorisk muslimsk utbildning som främst skulle omfatta barn till kristna familjer. Det var då han fängslades, anklagad för avfall från den islamska tron och för att aktivt sprida budskapet om Jesus Kristus.

I stället för att överge sin kristna tro svarar Youcef efter dödsdomen med att klargöra hur Bibeln menar att kristna bör förvänta sig att få lida

förföljelse för Jesu skull. I ett brev, tidigare publicerat av BosNewLife.com, skriver Youcef, med liknande glädje och frimodighet som så ofta präglar Paulus fångenskapsbrev i Nya testamentet, och påminner om hur viktigt det är att i allt söka bli lik Jesus:

Sonen utmanades på det hårdaste sätt på Golgata, som Skriften säger: ”Medan han levde här i köttet, ropade han högt under tårar när han bad och åkallade den som kunde rädda honom från döden, och han blev bönhörd och tagen ur sin ångest. Fastän han var Son, lärde han sig lydnad genom sitt lidande.” (Hebr 5:7-8) Ropet ’Eli, Eli lama Sabaktani’ – Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig? är tillräckligt för att uttrycka vår Herres lidande på Golgata. - - -

Guds ord säger att vi bör förvänta oss att få lida umbäranden och vanära för Hans namns

skull. Vår kristna bekännelse är inte acceptabel om vi ignorerar detta uttalande, om vi inte låter Herrens tålmod manifesteras i våra lidanden. Vem som än ignorerar detta kommer att stå med skam den dagen. - - -

Den övervinnande tron som kastar ut allt tvivel får man genom att lyssna till Guds Ord. Endast den församling som står på Herren Jesu Kristi lära kommer att stå fast, ty utanför Guds Ords beskydd härjar fördärvaren. Låt oss hålla Hans heliga Vittnesbörd.

Er broder i Kristus
Youcef Nadarkhani

På många platser råder idag svår öppen förföljelse mot kristna. I muslimska länder som Iran är troende speciellt drabbade. Under en sex månaders period senaste året har 285 kristna kvinnor och män fängslats i Iran och utsatts för svåra umbäranden. Flera av dem är ännu fängslade. Innan den islamiska revolutionen 1979 rådde större frihet för utövandet av kristendom i landet, men i och med diktatorn Ayatolla Khomeinis maktövertagande samma år förbjöds all annan religionsutövning

än islam. Många flydde landet och i början av 80-talet fanns uppskattningsvis inte fler än 500 kristna kvar i landet. Dock; Guds ord bär inte bojar! Enligt organisationen Elam Ministries finns idag åtminstone 100,000 kristna med muslimsk bakgrund i Iran.

Irak

Från Irak nås vi ständigt av rapporter om hur kristna förföljs. Associated Press (AP) publicerade helt nyligen nyheten om hur en bilbomb detonerat utanför en kristen kyrka och skadat 23 personer. Kyrkan blev totalförstörd. Bombattacken och ytterligare två samtidigt planerade men avvärjda attacker i nordligt belägna staden Kirkuk, signalerar om hur våldet mot Iraks kristna eskalerar. Terroristernas mål är att jaga iväg minoriteten ut ur landet. Över en miljon kristna har flytt sedan kriget startade 2003.

- Terroristerna vill få oss att lämna Irak, men de kommer att misslyckas, säger Haithem Akram till AP.

Terrorismen i Irak och andra länder är brutal och riktar sig allt mer mot kristna. Häromdagen exploderade ytterligare bomber på 17 olika platser i Irak, varav minst tre var direkt riktade mot platser där kristna vanligtvis samlas. 307 personer omkom.

Innan 2003 var situationen i landet mycket mer avspänd och kristna och muslimer levde utan problem sida vid sida. I samband med USA-invasionen och det mer öppna krigsutbrottet ökade även spänningarna mellan Iraks olika grupper. Det blev i stort sätt omöjligt att leva som kristen i landets södra delar och tusentals familjer började vallfärda norrut, där en annan, mer öppen politik råder.

I Sverige har olika kyrkor och organisationer vädjat till migrationsmyndigheterna om att inte avvisa asylsökande kristna irakier. Även Europadomstolen har agerat och på

grund av förföljelsen uppmanat medlemsländer att stoppa deportationer till Irak.

Irakier som bor i Sverige berättar om hur kristna utsätts för förföljelse, främst i södra Irak. Exempelvis är kidnappningar vanliga.

- Innan 2003 kunde kristna gå på möte i någon kyrka, även om det var sent på kvällen. Varje gång det var gudstjänst fylldes lokalen av besökare. Nu går det inte längre. Det är vanligt att kristna syskon utsätts för kidnappare, våld och misshandel, och till och med blir dödade, avslöjar en källa för Midnattsropet.

- Kristna familjer tvingas att sälja sina hus till kraftigt reducerade priser för att flytta till säkrare områden i norra Irak.

Enligt en rapport nyligen publicerad av det amerikanska forskningscentret PEW Forum, är religionsförföljelse på ständig tillväxt i hela världen. Speciellt nämns muslimska

anklaga kristna som förespråkare av påstådda hatbrott. I PEW's undersökning listas tio länder i världen, varav fem europeiska, där fientlighet mot bland andra kristna blir allt mer vanligt förekommande. I Europa toppas listan av Bulgarien, Danmark, Ryssland, Sverige och Storbritannien.

Den tro som håller provet

Youcef i Iran är dömd till döden anklagad för att sprida evangelium. Han svarar med att inför omvärlden tacka Gud för lidandet. I Sverige är det inte tillåtet att tala om Jesus på arbetsplatser såsom sjukhus, fängelser, skolor etc. Här finns ingen dödsdom att tillämpa men hot om avsked är ofta mer än tillräckligt för att tysta ett vittne.

En tro med konsekvenser inger trovärdighet och skapar respekt. I länder där förföljelsen mot kristna sker öppet och där kristna inte har möjlighet

kort. Utsädet är personligt, utgivande och äkta.

Västvärldens kristendom har allierat sig så pass mycket med det omgivande samhället att det blivit urvattnat och förlorat sin dynamik. Kristendom har blivit ett utbud bland alla andra. Miljonbelopp satsas på kyrkbyggen och kulturella arrangemang för att nå ut allt längre. Budskapet blandas upp med underhållning för att locka så många som möjligt och förlorar därmed sin udd. Saltet mister sin salta.

Jesus kommer snart och den sista tiden kommer mångas tro att sättas på prov. Djävulen vredgas och söker på alla vägar få Guds vittnen att på ett eller annat sätt kompromissa med budskapet. Måttstocken för ett sant Jesu lärjungaskap är dock distinkt, vilket vi bland annat finner i det Paulus mot slutet av sin jordevandring skriver, då han påminner om hur han utkämpat kampen, bevarat tron och

En bilbomd sprängdes utanför en kristen kyrka i staden Kirkut i norra Irak.

länder i Mellanöstern och Nordafrika, där bristen på religionsfrihet är stor, något som i huvudsak orsakas av att majoriteten förföljer minoritetsgrupper.

Även Sverige listas bland länder där konflikter mellan kristna och samhället ökar mest. Det anses exempelvis mer accepterat idag att

att bedriva öppen verksamhet, skönjer evangelium oftast större framgång. Exempelvis berättas från Kina att uppemot 30 000 människor kommer till tro på Jesus varje dag. Man har inga kyrkor eller öppen verksamhet men däremot husförsamlingar, som samlas i hemmen. Förföljelsen är svår och man vet att tiden är

fullbordat sitt lopp, för att i nästa andetag tala om det som är varje kristens saliga hopp; att få möta Jesus!

Äktheten i er tro är långt värdefullare än guld som är förgängligt, fastän det håller provet i eld, och den tron skall visa sig bli till lov, pris och ära, när Jesus Kristus uppenbarar sig. ■

Kristus i

Bibelstudium av Berno Vidén

Det finns ett område som den här världen, hur många hjälporganisationer den än ställer upp med, aldrig kan förverkliga. Det finns något som talar om Guds rättfärdighet, och det kan endast förverkligas genom Kristus, i och genom församlingen; Kristus och församlingen! Det handlar om en ekonomi och om principer som inte finner sitt motstycke i den här världen, något som Gud presenterat och gett till sitt folk för att i allt vara med och uppfylla hans rättfärdighet. Och för att kunna vara med i detta så behöver man ha varit med om en personlig uppgörelse i sitt liv. Ett uppbrott, att dö bort från sig själv, och så får detta nya liv flöda fram; det som kommer ovanifrån och ger kraft och vision till en helt ny och omvälvande livsstil.

Kristus och församlingen kan aldrig skiljas från varandra. Från den dag du överlämnat ditt liv åt Jesus Kristus, då du har samtidigt vänt om och blivit en ny skapelse; du är en lem i Hans kropp, som är församlingen. Det finns ett mycket individualiserat budskap som ofta hörs i våra dagar. Fokus läggs på individen. Var och en blir salig i det sammanhang och på den plats han är. För många handlar det om en total ensamhet. Man saknar församlingsgemenskap. Det kan bli väldigt kampfyllt många gånger, och en väldig saknad när man inte har syskon man kan dela sin tro med. Dela det man upplevt och vill vara med att förverkliga. Så finns också detta individualiserade som totalt bortser från att Gud faktiskt har en församling. Man vill helt enkelt inte vara tillsammans på det sätt Bibeln talar om församlingsgemenskap. Man tycker att man kan köra sitt eget race, att man har Gud med sig och går

lite här och lite där och gottar sig.

Guds ord talar om Kristus och församlingen som en kropp, vilket blir något väldigt konkret, där du och jag är lemmar, varandra till tjänst. Satta att leva tillsammans, arbeta tillsammans, tjäna Gud tillsammans. Och hur detta ska förkroppsligas i vardagen, det ter sig på väldigt många olika sätt, beroende på vilka omständigheter man lever i, vilket land man bor i och vilken kultur man omger sig med. Om det råder öppen förföljelse eller inte. Bibeln uppmuntrar oss att söka en djupare församlingsgemenskap, att bli beroende av varandra.

Jag vill läsa en del citat av Paulus från olika skriftställen. En förutsättning för Paulus att bli den apostel han kom att bli, var omvändelsen. Han fick möta Gud på ett väldigt radikalt sätt. Vi kan läsa om hur han på vägen mot Damaskus andades hot och mordlust, och förföljde alla som var Jesu lärjungar. Men det står också om Paulus, något han skriver själv, att när det

gällde lagen var han en ostrafflig man. Han hade verkligen allt att berömma sig av. Han var framgångsrik. Paulus var en man som hade lyckats med att bli ansedd i det samhälle där han verkade. Han hade god ingång hos makteliten, hos det höga prästerskapet. Alla lyssnade till Paulus, denne ostrafflige man som verkligen med hela sitt hjärta gick in i sin tjänst. Men när man ser på hans tjänst i bibelns ljus, står det att han andades hot och mordlust. Så tror jag inte att han själv tänkte. Han ville göra gott och på bästa sätt tjäna Gud, vilket omfattade att hindra den där sekten som höll på att spridas över regionerna, de som talade om Jesus.

Men så fick han möta Jesus på ett sätt som han absolut inte väntat sig. Han slungades av sin häst, föll till marken och omstrålades av ett himmelskt ljus. Så fick han höra rösten: - Varför förföljer du mig? Han blev i ett nu totalt överbevisad om att det han gjorde var helt fel. Paulus omvändelse var väldigt radikal. Omvändelsen kan se ut på många olika sätt. För en del kan det vara näst intill helt omärkligt och för andra väldigt omvälvande. Men det är nödvändigt att det finns en omvändelse som pekar på ett förr och ett nu i ditt liv, så att du inte försöker bygga ditt kristna liv på vad andra erfart, sagt och upplevt, utan att du själv personligen verkligen har en upplevelse med Herren Jesus Kristus. Något som vittnar om att du har tagit detta beslut i ditt liv: Jag vill vända om, jag vill lämna mitt gamla liv. Det kan se så bra ut, du kan vara hur ansedd som helst, men du är förlorad om du inte vänder om. Och utan omvändelse och pånyttfödelse kan du aldrig bli en lem i Kristi församlingsskropp.

Jesus kom för att frälsa syndare.

-Ty så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde son.

Men det står om Jesus då han frestades av djävulen i öknen, att djävulen erbjuder honom det han egentligen kommit för att vinna; Alla världens riken och alla män-

församlingen

niskor. Tänk att i ett nu skulle Jesus på ett lättvindigt sätt ha fått överlämnat åt sig alla världens riken och sluppit den kamp och strid det innebar för honom att gå den väg han kommit för att gå. Djävulen sa: Om du faller ned och tillbeder mig, så ska jag ge dig alla dessa riken. Vilken frestelse!

Varför säger jag detta? Jag tänker på omvändelsen, vilket idag är mycket angeläget att förkunna. Att verkligen betona nödvändigheten av att vända om för att uppleva frälsning. I världen finns idag ett utbrett ekumeniskt arbete, där man talar väldigt mycket om att rädda jorden och att skapa rättvisa i världen. Vi ser ju hur många är förtryckta, orättfärdigheten sprids över världen. Vi ser exempelvis de fruktansvärda hungerkatastroferna i Afrika som saknar motstycke i modern tid. Tusentals barn dör varje dag av svält.

försvinner mer och mer från budskapet det som har med omvändelsen att göra. Man ser sig som en världsfrälsande organisation.

Vi ser i Guds Ord nödvändigheten av att man efter omvändelsen låter sig döpas till Kristus. Jag läste nyligen en artikel som handlar om dopet där en av företrädarna för vårt lands pingströrelse uppmanar att vi måste lyssna mera på våra katolska vänner som tror på barndopet och acceptera deras dop. Man börjar tumma på sak efter sak. Man vill gott, man vill nå mängden, man vill rädda världen. Men det är ett fruktlöst arbete. Vi kan åstadkomma små förändringar, men vi kommer aldrig åt kärnan för det som är denna världens olycka: Synden. Människan har förlorat kontakten med Gud, människan har förlorat livet, hon måste vända om och bli född på nytt för

niskan för tid och evighet.

Låt oss läsa ur första Korinterbrevet:

-Här skriver jag, Paulus, min hälsning med egen hand. Om någon icke har Herren kär, så vare han förbannad. Marana' ta!
(1 Kor 16:21-22)

Paulus skriver under det här brevet som han just författat. Förmodligen hade han hjälp av en skrivare som han dikterade. Så gör han det som är så nödvändigt för ett viktigt dokument som ska ha gällande kraft, för att det ska vinna trovärdighet: Han skriver under med sin egen namnteckning. Här skriver jag med egen hand. Han påminner i denna vers om det som är fokus i hela brevet; kärleken till Herren Jesus Kristus. Om någon icke har Herren kär, så vare han förbannad. Herren kommer. Vilken påminnelse!

Vi ska titta litet på några punkter i det här brevet som får sin sammanfattning i hans avslutningsfras. Herren kommer. Kärleken till hans tillkommelse. Beroende på din och min inställning till Jesu tillkommelse, så formas väldigt mycket av vårt liv. Om vi älskar hans tillkommelse och lever i detta att han kommer, så kommer det att leda oss in i en livsstil som inte är av den här världen.

Det kommer att forma våra liv på ett sådant sätt att vi blir allt mera främlingar här i tiden, allt mer lika Jesus. Vi kommer allt mer att längta hem och längta efter den dagen då han ska komma igen.

Det kommer att föra med sig praktiska konsekvenser i våra liv, i vår vardag, ju mera vi inser och förstår detta att Jesus kommer. När man talar om Jesu tillkommelse, säger många att det där är bara en flykt bort ifrån verkligheten. Man menar att det är nuet, det vi har i tiden vi måste ta itu med. Det är problemen här och nu vi måste lösa. Och så säger man att det här med Jesu tillkommelse kan ni bara

Om vi älskar hans tillkommelse, om vi lever i detta att han kommer, så kommer det att ge åt oss en livsstil som inte är av den här världen.

Det finns så enormt mycket lidande. Vem vill se detta lidande? Det är orättfärdigt. Å andra sidan ser man ett överdådigt lyx som inte heller har några gränser. Det här är stora frågor som är svåra att greppa om. Orättfärdigheten. Man skulle vilja få en lösning. Men det finns ingen lösning.

För att återgå till kyrkan och den breda ekumeniken, där ett av huvudbudskapen är att göra stora utfästelser för att förenas i kampen för att rädda jorden och försöka göra det bästa för att få bort de värsta orättvisorna. Men då man förenas

att få uppleva sann frälsning.

Jesus hade kunnat säga ja till djävulen, och så fått alla världens riken – men vilken olycka som hade permanentats! Han hade kunnat skapa ett lyckorike. Han hade kunnat skapa allting så gott; en värld utan svält och krig. Men tänk, vilket helvete! Människan skulle då inte ha fått sin synd försonad. Hon hade levt i en fiktiv värld och trott att allt var gott, men det skulle vara tomt och dött och en evig död. Jesus visste vad han gjorde. Han avvisade djävulen, och gick istället den väg som blev din och min frälsning. Han gick den vägen för att rädda män-

drömma om. Kom in i verkligheten! Om den dagen kommer, så blir det eventuellt någon gång. Lev i nuet, säger man. Försök landa.

Men bibeln ger oss ett annat vittnesbörd. Bibeln återkommer gång på gång till denna påminnelse. Inte som något perifert budskap i utkanten, utan som något väldigt centralt; Han kommer!

-Jag tackar Gud alltid för eder skull, för den Guds nåd som har blivit eder given i Kristus Jesus, att I haven i honom blivit rikligen begåvade i alla stycken, i fråga om allt vad tal och kunskap heter.

Så har ju ock vittnesbördet om Kristus blivit befäst hos eder, så att I icke stån tillbaka i fråga om någon nådegåva, medan I väntan på vår Herres, Jesu Kristi, uppenbarelse. Han skall ock göra eder ståndaktiga intill änden, så att I ären ostraffliga på vår Herres, Jesu Kristi, dag.

(1 Kor 1:4-8)

Det här är en inledningsfras, som egentligen talar om samma sak som sluthälsningen. Medan ni väntar... så finns det saker som bör fylla era liv. Medan ni väntar på hans uppenbarelse; se till att ni inte står tillbaka ifråga om någon nådegåva. Paulus sätter det här i motsats till det som har med världens visdom att göra.

-eftersom världen icke genom sin visdom lärde känna Gud i hans visdom, behagade det Gud att genom den dårskap han lät predikas frälsa dem som tro. (1 Kor 1:21)

Hela första kapitlet sätter upp dessa motsatser: Guds rikedom – Guds vishet gentemot världens visdom och det som är framgångsrikt i världen. Det finns alltså inget som förenar dessa två ting, utan han ska rädda oss, frälsa dem som tror.

- Men det som för världen var dåraktigt, det utvalde Gud, för att han skulle låta de visa komma på skam. Och det som i världen var svagt, det utvalde Gud, för att han skulle låta det starka komma på skam. Och det som i världen var ringa och föraktat, det utvalde Gud - ja, det som ingenting var - för att han skulle göra det till intet, som någonting var. (1 Kor 1:27-28)

Vi ska snabbt gå igenom den här boken och ta några exempel på det Paulus förmedlar här. I andra kapitlet talar han om korsets hemlighet:

- Nej, vi tala Guds hemliga visdom, den fördolda, om vilken Gud, redan före tidsåldrarnas begynnelse, har bestämt att den skall bliva oss till härlighet, och som ingen

av denna tidsålders mäktige har känt; ty om de hade känt den, så hade de icke korsfäst härlighetens Herre. (1 Kor 2:7-8)

Det är motsatser. Världens erbjudanden, världens ande och det som är Guds Ande, Guds vishet. Ju mer du lär känna Gud i hans vishet, dess mer främling blir du i tiden.

Paulus får fram detta på ett oerhört sätt i första Korintierbrevet. Församlingen han skriver till hade väldigt många problem att tampas med. Det fanns många frestelser. Bland annat läser vi i femte kapitlet:

- Då jag skrev så till eder, menade jag, att om någon som kallades broder vore en otuktig människa eller en girig eller en avgudadyrkare eller en smädare eller en drinkare eller en roffäre, så skullen I icke hava något umgänge med en sådan eller äta

Jesu undervisning att det är ett centralt budskap som är direkt relaterat till vår frälsning och befrielse. Paulus fortsätter i första brevet till korintierna att utveckla det här med girigheten. Det får till och med sådana konsekvenser att det skapade split, osämja och fiendskap mitt i församlingen. Man var en församling som bekände sig till Jesus. Han var huvudet, alla andra var lemmarna, varandra till tjänst. Men så fanns saker i gemenskapen som gjorde att man levde på ett orättfärdigt sätt i förhållande till varandra. Det var väldigt allvarligt det Paulus skriver om här. Vad var det? Jag tror det handlar om penningens makt, det vi så ofta förknippar med frihet. Jag vet inte hur många kristna jag hört säga att pengar är frihet. Tänk att kunna göra som man

Det handlar om en daglig överlåtelse för att betjäna varandra i församlingen. Att vara en lem. Att ha utgivit sig själv åt varandra för Kristi skull.

tillsammans med honom. (1 Kor 5:11)

Det här var en sorts problem det fanns mycket av i församlingen i Korint. Korint var en stad med ett rikt utbud av kultur, omgiven av mycket elände, mycket prostitution. Det fanns avgudadyrkan. Mitt i allt detta fanns en synd Paulus återkom till gång på gång i sina brev. Han säger till och med att denna synd är att jämföra med avgudadyrkan. Vi läste det just i den här versen. Otuktig människa eller en girig... Vad är en girig människa? Det kan vara en människa som älskar detta livets goda. Vi kanske ser en frikostig människa framför oss som slösar hit och dit. Men det kan vara en girig människa som är bunden i kärlek till detta livets goda. Bibeln talar om girighet. I detta brev och flera andra skriver författaren om det som har med kärlek till pengar att göra. Till Timoteus skriver han att penningbegäret är en rot till allt ont. Ofta när man i Bibeln läser just om sådant som har med pengar att göra, står det tillsammans med dessa andra synder som vi så lätt förstår. Sådant som har med otukt att göra, dryckenskap och annan slags orättfärdighet. Men i de här sammanhangen står ofta också det som har med kärlek till pengar att göra. Man förstår också när man lyssnar till

vill! Tänk, att vara fri, att inte behöva tänka på begränsningar. Man kan vara fri att evangelisera, man kan vara fri att åka på konferenser. Ja, man behöver inte vara bunden på något sätt. Bibeln säger att penningen är en väldigt svår frestelse. Jesus sa till och med så här: Hur svårt är det inte för den som är rik att komma in i Guds rike.

I elfte kapitlet fick de här olikheterna i församlingen sådana konsekvenser att man inte kunde hålla någon Herrens måltid tillsammans. När Paulus här skriver om Herrens måltid är det kanske inte vad vi idag ser framför oss, för idag har det blivit en sakral högtid som man har ibland. Det hör till ett av katolska och svenska kyrkans sakrament. Ett sakrament man har i en gudstjänst. Men då bibeln talar om Herrens måltid, var det en del av den dagliga gemenskapen. Man kom tillsammans, man åt tillsammans, delade bordets gemenskap, och mitt i denna glädjefest höll man också Herrens måltid.

- När I alltså kommen tillsammans med varandra, kan ingen Herrens måltid hållas; ty vid måltiden tager var och en i förväg själv den mat han har medfört, och så får

den ene hungra, medan den andre får för mycket. Haven I då icke edra hem, där I kunnen äta ock dricka? Eller är det så, att I förakten Guds församling och viljen komma dem att blygas, som intet hava? (1 Kor 11:20-22)

Här ser vi alltså synden som gjorde att man inte kunde hålla någon Herrens måltid. Det fanns de som var rika som inte såg till dem som inte hade något. De som var rika, hade frihet att göra vad de ville. Vad man gjorde var att förtrycka den fattige. Detta tror jag är en förklaring till verserna som följer, det som vi ofta ger en sakral förklaring på. Detta att många är sjuka, detta att man på ett ovärdigt sätt äter detta bröd. Vi har gjort detta till något av en bikt, en syndabekännelse som ska föregå brödsbrytelsen. Men det är något långt mer. Det handlar om vårt dagliga umgänge med våra syskon i Herren. Det handlar om en daglig överlåtelse för att betjäna varandra i församlingen. Att vara en lem. Att ha utgivit sig själv åt varandra för Kristi skull. Det handlar om ett djup i detta som blev så viktigt för den första församlingen, att man övergav allt man hade för att tillsammans vara med och förverkliga det Jesus hade visat på. Urkristet, apostoliskt församlingssliv, där ingen förtrycker den andre, där apostlarna inte sitter på några höga positioner. Nej, det står att man åt vid samma bord.

I femtonde kapitlet fokuserar Paulus på vad han kallar ett huvudstycke; det väsentliga i evangelium, det som handlar om Kristus, försoningen, uppståndelsen och tillkommelsen. Hela brevet kretsar omkring dessa ting. Försonade med Gud. Vi är nya skapelser i honom. Han uppstod, vi lever här i det nya uppståndelselivet. Vi är uppståndna med honom genom dopet! Omvändelse och dop är viktiga ting som inte får rationaliseras bort. Så läser vi också i detta kapitel att vi i ett ögonblick skall förvandlas. Vilket spännande liv att leva! Och tänk att få leva det tillsammans med syskon som bär på samma hopp! Tänk att få dela det i vardagen, och låta det få konsekvenser ända ner på matbordsnivå och i en daglig arbetsgemenskap. Måtte Gud befria oss från religiösa traditioner och gudstjänsttänkande. Åh, att vi kunde blicka in i vad som är ett nytestamentligt församlingssliv. Vad handlar det om? Att vara överlämnade åt varandra så pass mycket att man blir beroende av varandra. I Apostlagärningarna står om apostlarna, dessa tolv som var handplockade och hade en så speciell funktion i församlingen, men

vi kan inte någonstans läsa om dem att de satte sig över de andra. Istället ser vi vad Petrus och Johannes sa till den lame mannen som bad om en allmosa: - Silver och guld har vi inte, trots att det i kapitlet innan står om dessa rikliga gåvor som kom in. Man sålde sina jordagods och egendomar, man kom och lade ned vid apostlarnas fötter det man hade. Då borde väl apostlarna ha haft något att röra sig med? Nej, silver och guld har vi inte. Man delade med sig åt var och en som behövde och gjorde sig beroende av varandra.

I sista kapitlet påminner Paulus:

- Vad nu angår insamlingen till de heliga, så mån I förfara på samma sätt som jag har förordnat för församlingarna i Galatien. Var och en av eder må spara ihop vad han får tillfälle till, och på första dagen i var vecka må han lägga av detta hemma hos sig, så att insamlingen icke göres först vid min ankomst.

(1 Kor 16:1-2)

Det talas om en insamling här. Givandets glädje. Att vara med och dela med sig. I kapitlet innan talas om vilka uppgörelser Paulus hade med församlingen i Korint. Och till sist fick han påminna dem om hur viktigt det var att inte sitta fast i pengar, i girighet. Var med och dela ut! Var med och uppfyll Guds rättfärdighet!

Nu börjar vi komma in på ett område som den här världen, hur många hjälporganisationer den än ställer upp med, aldrig kan förverkliga. Det finns något som talar om Guds rättfärdighet, och det kan endast förverkligas genom Kristus, i och genom församlingen; Kristus och församlingen! Det handlar om en ekonomi och om principer som inte finner sitt motstycke i den här världen, något som Gud presenterat och gett till sitt folk för att i allt vara med och uppfylla hans rättfärdighet. Och för att kunna vara med i detta så behöver man ha varit med om en personlig uppgörelse i sitt liv. Ett uppbrott, att dö bort från sig själv, och så får detta nya liv flöda fram; det som kommer ovanifrån och ger kraft och vision till en helt ny och omvälvande livsstil. En livsstil representerad genom församlingen. Att följa Jesus, att leva med honom är något så stort och omfattande att vi blir, vare sig vi vill det eller inte, främlingar i den här tiden. För vi passar inte in någonstans. Vi passar inte in i den här tiden, för han har köpt oss fria, och han har gett oss helt nya värden. Ett helt

nytt mål. Han kommer. Så avslutar Paulus sitt brev genom att skriva under med sin egen hand: - Här skriver jag själv; sätter mitt sigill på detta brev. Maranata! Kom Herre Jesus!

I 2 Kor 8 skriver Paulus ännu tydligare om offrandet, genom att påminna om hur Guds nåd verkat i den Makedoniska församlingen:

- Fastän de hava varit prövade av svår nöd, har deras överflödande glädje, mitt under deras djupa fattigdom, så flödat över, att de av gott hjärta hava givit rikliga gåvor. Ty de hava givit efter sin förmåga, ja, över sin förmåga, och det självmant; därom kan jag vittna. Mycket enträget bådo de oss om den ynnesten att få vara med om understödet åt de heliga. (2 Kor 8:2-4)

Det här, syskon, är en måttstock för församlingen. Det här är riktlinjer för oss var och en att övervinna girighetens mur som finns inom människan. Det här gör man om man älskar Jesus, för det är en del av hans natur. Han blev fattig för vår skull. Han gav sig helt och hållet, utblottade sig för att du och jag skulle bli rika. Han gav allt och så överförde han denna ande och dessa livsprinciper till församlingen. Det fick sådana konsekvenser med sig att det inspirerade till att det i församlingen inte skulle ges utrymme för någon orättfärdighet. I församlingen söker man Guds rättfärdighet och övervinner dessa klyftor som så lätt uppstår. I församlingen ser man till den betryckte. I församlingen gör man vad man kan för att mätta den hungrige. Man sänder sitt bröd över vattnet, man delar ut. Det finns ett utgivande här som inte räknar kronor och ören, men som mera handlar om att av sitt anletes svett och sitt armod vara med och dela ut. Det kanske är så att du har bara en krona. Du tycker att du är fattig. Du har ingenting. Men det handlar inte om det, utan om hjärteinställningen, och att göra det man kan för Jesus.

I 2 Mos 25 har Moses gått upp på berget till Gud, då Gud börjar tala till honom. Han får ett budskap med ett speciellt syfte; Gud vill bo ibland sitt folk. Det gör han inte på vilka grunder som helst. Mose får en utförlig beskrivning av Gud hur det ska gå till. En viktig detalj är det vi läser här:

- Och HERREN talade till Mose och sade: Säg till Israels barn att de upptaga en gärd åt mig; av var och en som har ett därtill villigt hjärta skolen I upptaga denna gärd åt mig. (2 Mos 25:1-2)

Sedan fortsätter beskrivningen här av det material som skulle samlas in. Det var värdefulla saker, sådant som fanns i

händerna på folket. Var och en hade vad de tagit med sig från Egypten. Nu började man allt mera förstå att Gud hade en plan som han ville förverkliga för att kunna bo mitt ibland sitt folk. Det var viktigt att var och en av villigt hjärta var med och gav av vad de hade. Det var inte som i Egypten, där slavpiskan ven över ryggarna och man skulle vara med och bygga upp det egyptiska riket. Nej, här var det något annat. Gud talade och vädjade. Vill du vara med och bygga upp? Så att jag kan bo och trivas mitt ibland mitt folk!

Kapitlet precis innan Mose begav sig

tänkt. Men det var vad som skedde. Man hade ett material i sina händer, man hade fått ett pund att förvalta.

Precis som du och jag, vi har fått pund av Gud att förvalta. Vad vill vi åstadkomma med det Gud lagt i våra händer? Vad vill vi vara med och bygga upp? Vad vill vi se förverkligat i våra liv? Dessa var förblindade och försökte skapa sitt eget lyckorike. De byggde upp guldkalven och förkastade Guds plan. Man kom helt fel. Gud hade sagt något helt annat. Han såg sitt folk, och sa: Säg till folket att bära fram och överlämna av sina tillgångar.

flummig på något sätt. Den är väckande, klagörande och hjälper oss att se. Petrus jämte de elva började förkunna där på gatorna i Jerusalem. Det blev en väldig rörelse. De som lyssnade kände styng i sina hjärtan, och frågade:

- Bröder, vad ska vi göra? Och de fick detta budskap: -Omvänd er! Låt döpa er! Och ni ska som gåva undfå den helige Ande. Och så står det att församlingen ökade den dagen med vid pass tre tusen personer. De hade hört budskapet, och nu förstod de direkt vad det handlade om. Petrus sa: -Låt frälsa er från detta vrånga

släkte! Han försökte inte dölja eller förmildra på något sätt. Det handlar om en omvändelse. Och så kom konsekvensen. Vad handlar det om att bli frälst från detta vrånga släkte?

Han utgav sig helt och fullt. Han blev fattig, han blev gjord till ingenting. Och så kallar han oss: Följ mig!

upp till berget, sa han till de äldste, de som fick ansvar i lägret:

- Men till de äldste sade han: "Vänten här på oss, till dess att vi komma tillbaka till eder. (2 Mos 24:14)

Sedan begav sig Mose tillsammans med Josua upp på berget. Josua fick vänta längre ner, Mose hade ett möte med Gud som pågick i fyrtio dagar. Han fick ord från Gud att förmedla till folket. Vänta här på oss. Vi är snart tillbaka. Vad händer? Dagarna går. Folket börjar bli otåligt. Vad har hänt med denne Mose? Varför kommer han inte? Han har ju lovat att komma tillbaka. Han kommer nog inte tillbaka. Nej, nu får vi försöka lösa det här på vårt eget sätt. Och så säger man till Aron, Moses bror: Gör oss en gud! De hade materialet i sina händer, och tyckte att de var fria. Vi gör väl vad vi vill med vårt guld och silver och tyger och allt det vi har. Så började man efter eget huvud konstruera en lösning, hitta en framkomlig väg. Man säger till Aron: Gör oss en gud, som vi kan säga har fört oss ut ur Egypten. Så skapar man en religion, men utifrån sitt eget giriga hjärta. Man tror att man är rik, man tror att man har så mycket när man ser guld det ligger i sina tält. Man sitter där och räknar och väger, mäter upp och jämför med varandra. Men man är naken, man är blind, man är fattig och eländig, förstår ingenting. Så börjar man ge sig hän till detta avgudereri. Paulus skriver att girighet är avgudereri. Så börjar man leka, dansa, äta och festa kring den här kalven som Aron bygger upp till dem. Det var inte vad Gud hade

För jag vill bo mitt ibland mitt folk. Men det hände något här som gjorde att Gud inte kunde bo ibland sitt folk.

Mose kom tillbaka från berget, och det blev en enorm uppgörelse. Senare, efter det här, kan vi se en total omvändelse hos folket. Gud kommer på nytt och säger åt Mose: Säg åt folket att bära fram... Och så räknas materialet upp som behövs för att tabernaklet ska kunna byggas upp; detalj efter detalj, material efter material, och så byggs Guds tabernakel upp mitt i lägret, en boning för Gud mitt ibland sitt folk. Visserligen är det här för oss en skuggbild, men ändå så viktig. Den talar till oss om något som är så mycket större och mera underbart, det som har med Kristus och församlingen att göra.

Så kommer vi in på nytestamentlig mark igen med denna bild för våra ögon. Gud vill bo mitt ibland sitt folk.

Vad hände på pingstdagen? Vi går till Apg 2:

- När sedan pingstdagen var inne, voro de alla församlade med varandra. Då kom plötsligt från himmelen ett dån, såsom om en våldsam storm hade dragit fram; och det uppfyllde hela huset där de sutto. Och tungor såsom av eld visade sig för dem och fördelade sig och satte sig på dem, en på var av dem. (Apg 2:1-3)

Himlen talade. Gud uppfyllde sitt löfte, löftet som var så viktigt för församlingen att få uppleva. Bli fylld av den helige Ande. Det här är viktigt. Att bli andedöpt, att du äger denna ande. Den är inte

Vad är det detta vrånga släkte egentligen representerar? Det här livets goda. Nu kommer vi in på det som har med pengar och ekonomi att göra igen. Förvaltarskapet. Det blir så konkret och nära. Ibland kan vi vara så andliga, att vi svävar över de rent praktiskt, konkreta frågorna. Men då människorna i Jerusalem den här dagen hörde budskapet, då förstod de att det handlade om att vända om och börja ett nytt liv. Så står det:

- Också med många andra ord bad och förmanade han dem, i det han sade: "Låten frälsa eder från detta vrånga släkte." De som då togo emot hans ord läto döpa sig; och så ökades församlingen på den dagen med vid pass tre tusen personer. Och dessa höllo fast vid apostlarnas undervisning och brödragemenskapen, vid brödsbrytelsen och bönerna. Och fruktan kom över var och en; och många under och tecken gjordes genom apostlarna. Men alla de som trodde höllo sig tillsammans och hade allting gemensamt; (Apg 2:40-44)

Så viktigt! Man höll sig tillsammans, man var ett nytt folk. Guds församling, som nu skulle förverkliga Guds rättfärdighet. Gud ville i och genom församlingen bygga upp något underbart och rättfärdigt, mitt i en värld fylld av ondska och orättfärdighet. Paulus skriver att vi ska lysa såsom himlaljus i världen, mitt ibland ett orättfärdigt släkte. Vågar vi läsa vidare:

- de sålde sina jordagods och vad de eljest ägde och delade med sig därav åt alla, eftersom var och en behövde. (Apg 2:45)

Tänk så mycket stryk den här versen får i moderna missionärs- och predikantut-

bildningar. Man varnar för den och säger att allt det där som de första kristna gjorde var ett misstag. Så där ska man inte göra, det gäller att ta vara på resurserna, skapa sig en stor och stark bas, en stark organisation. Men det är världens sätt att tänka. Bibeln däremot säger att vi ska dela ut. Vi ska åstadkomma rättfärdighet, lysa som himlaljus i världen. Och vad är ett himlaljus? Jesaja skriver om den rätta fastan. Man ska inte gå ut och se ömklig ut, nej, smörj ditt ansikte. Och så säger han: Ge den förtryckte frihet! Hjälp den fattige, hjälp änkan! Gud är rättfärdig.

Det här budskapet är ett utgivandets budskap i grund och botten. Centrum är ju att han utgav. Detta bär upp hela Skriften. Han utgav sig helt och fullt. Han blev fattig, han blev gjord till ingenting. Och så kallar han oss: Följ mig! Den första församlingen förstod detta.

Jag tror att när det handlar om att bygga upp till en andlig boning, så är det rent praktiskt såna här saker det handlar om, exempelvis att få en rätt kunskap om Kristus och hans ord, men också om sådana saker som på olika sätt har med ekonomi och allianser med världen att

göra. Det finns många stora frågor här, men vi slutar nu. Jag hoppas du fått med dig något om vilka konsekvenser det för med sig att erkänna sig till detta bönerop: Kom, Herre Jesus! Vi väntar dig! Tänk om han kommer idag! Har du gjort upp med ditt hus? Är du fri? Har du lämnat det som binder, det som håller dig fast, det som kanske hindrar dig att göra det Gud har kallat dig till. Det finns en Ande som genomlyser våra liv. Gud vill ha hela ditt hjärta. Vill du gå för honom? ■

— En ström går fram —

Gertrud Johansson:

Vi har talat om att Andens nya liv måste få flöda igenom oss. Vi måste låta Andens nya liv få ta gestalt i oss; låta oss bäddas ner i jorden för att det nya livet ska spira. Det är så viktigt. En rad från en sångvers kom till mig: "Lägg dig med din gåva uti Jesu hand". Var och en av oss har fått gåvor genom den helige Ande. Lägg dig med din gåva i Jesu hand, så du kan bli använd och brukad av honom.

Jag blev andedöpt då jag var sexton år. Jag blev frälst då jag var tio, och blev döpt när jag var elva. Jag gjorde en väldigt underbar upplevelse då jag var tolv år, men jag var väldigt blyg och försagd. Hade jag bara öppnat munnen då, hade jag säkert fått tala i tungor, men jag var för blyg. Jag gick på Maranatomöten i Göteborg, och varje möte sprang jag fram till förbön. Det var med stort allvar. Jag ville överlämna mig och mitt liv i Guds hand och bli andedöpt. Jag ville tjäna honom. Det manifeste-

- Varje möte sprang jag fram till förbön

rade jag i varje möte genom att gå fram till förbön. Broder **Enoch Karlsson** lade händerna på mig och bad. Plötsligt upplevde jag att jag råkade säga något annat. Det var ju "tack Jesus, tack Jesus" som jag brukade säga annars, men det räckte liksom inte till, och så kom det plötsligt något mer. Och – aha! Nu förstod jag plötsligt vad det var att tala i tungor. Det var bara att tala! Så gjorde jag det, och det bara kom! För man vet ju inte hur det ska gå till att bli andedöpt. Man vet inte hur tungotalet går till. Men när det där kom, förstod jag, och så flödade tungotalet! Jag var så lycklig och glad.

Jag bodde ute på Hönö, och åkte efter mötet med Enoch Karlsson ut dit. Jag hade sedan en bit att gå, och dansade fram på vägen med stjärnorna över mig. Jag var så lycklig och glad. Efter detta fick jag uppleva att bibelordet blev helt nytt. Det blev så fräscht och lätt att förstå vad det betydde, på ett helt annat sätt. Det blev levande. Andedöpet är ju inte till bara för denna upplevelse, utan

för ett liv i tjänst. Där har vi våra liv att ge till Jesus, och låta det nya livet flöda. Då får vi glömma oss själva, och vara glada för det nya livet som spirar. Över allt som sägs och händer i mötena eller var det än är, kan vi fröjdas över det nya livet som visar sig. Det spelar ingen roll vem det är som får bära fram ett budskap, det som betyder något är att det nya livet får spira fram och källan får flöda ibland oss. Det nya livet handlar inte bara om möten, utan hela tillvaron. Det handlar om vardagen, både hemma och på arbetsplatsen. Guds Ande manifesterar sig hela tiden. Vi får tjäna Jesus, vi har olika platser i församlingen, som lemmar i kroppen. Gud sätter in oss där vi behövs.

Alla har sin gåva, och den behöver komma i tjänst. Den gåva du har får inte fattas i församlingen. Du har något att tillföra. Var med och låt det nya livet flöda fram! Det är inte så att den som står på plattformen är högre än de som sitter och lyssnar. Vi människor tänker så fel och tror att vissa uppgifter är större, högre och bättre än andra. Vi är alla lika inför Gud, men var och en har sin uppgift. Vi ska inte se med avundsjuka på varandra. Alla är lika mycket värda i detta verk, och vi är införsatta precis där Gud vill ha oss. Han har en uppgift och en plan för var och en. Låt dig bli brukad att tjäna, för det är det enda som är något värt. Lön du får i himmelen, står det i sången jag citerade: "*Tjäna troget frälsaren, lön du får i himmelen*". Denna lön är en underbar frukt av att du lägger ditt liv i Jesu hand och låter honom bruka dig. Låter du strömmen flöda, så kommer den alla till del och det nya livet får spira. ■

Då trosgrunden vacklar

Förföriska vindar över svensk kristenhet

Text: Stig Andreasson

Svensk kristenhet är i stor förvirring.

En mängd ombytligt tankegods förs oupphörligt till torgs i vårt land. Speciellt på grund av inflytande från katolskt tänkande, har frågan om själva trosgrunden på nytt blivit brännande aktuell. Vad som gör situationen extra knepig är att kända och tongivande förkunnare, som trots att de inte direkt tillhör den katolska kyrkofamiljen, likväl talar med "katolsk tunga." Den fundamentala och tydliga gränsen mellan vad som är "katolskt" och vad som är "evangeliskt" håller därför på att suddas ut. Den gamla reformatoriska trosgrunden, som sammanfattas i uttrycket "Skriften allena", håller på att rivas ned.

De som jobbar med detta rivningsarbete kan bedriva sin verksamhet relativt ostörda. I en del kretsar får de till och med en extra stor plattform att stå på. De få som på något sätt opponerar sig mot rivningsarbetet anklagas vanligen för kritiksjuka, kärlekslöshet mot kristna bröder, trångsynthet, okunskap och... jag vet inte vad. Personligen har det alltid varit min princip att ägna mig åt sakfrågor och inte åt personfrågor. Därför avstår jag från att göra minsta personliga utlåtande om rivningsarbetarna som människor. Jag nöjer mig med att citera vad de har sagt och skrivit, och tar upp detta till prövning. Eftersom rivningsarbetet av många faktiskt betraktas som uppbyggligt, medan de som försöker bygga upp den halvt raserade grundmuren anklagas för nedbrytande verksamhet, är det tydligt att förvirringen är på väg mot sin höjdpunkt.

Trots detta vågar vi oss på en liten analys av rivningsarbetet.

Den reformatoriska grundprincipen "Skriften allena" förhånas och förlöjligas.

För evangeliska bibeltroende kristna har det alltid varit självklart att Bibeln, alltså den heliga Skrift, utgör vår enda och säkra trosgrund. Det latinska uttrycket "Sola Scriptura" uttrycker vissheten om att Bibeln innehåller all den kunskap som är nödvändig för att finna frälsningens väg, för att få kraft till ett helgat liv och för att en kristen församling skall fungera normalt. Men även om Luther proklamerade denna grundprincip, så var det knappast han som uppfann den. Nej, den är faktiskt äldre än så. Redan aposteln Paulus skrev: *"Ni skall lära er den regeln... att inte gå utöver vad Skriften säger."* (1 Kor 4:6)

Den romersk-katolska kyrkan har alltid vägrat att följa den regeln. Bibeln är otillräcklig och innehåller inte allt vad vi skall tro, säger katolska teologer. Därför behövs kyrkans tradition som ett nödvändigt komplement till den heliga Skrift. Märk väl, att den katolska kyrkan inte förnekar Bibelns gudomliga inspiration, men hon hävdar Skriftens otillräcklighet. Den reformatoriska bibeltron betraktas på katolskt håll som ohållbar, ologisk, oacceptabel med mera. Allt detta har vi hört och läst sedan många år.

Nu kommer liknande uttalanden också från personer utanför den katolska kyrkan. Joel Halldorf skrev vid ett tillfälle följande i tidningen Dagen: -Luthers "Skriften allena"

är ett slagord vars naivitet modernitetens eskalerande modernism ofrivilligt avslöjat. "Skriften allena" skapar ensamma människor som kramar sin Bibel men är avskurna från gemenskap med andra kristna.

Bilden är verkligen dystert. Efter ett långt liv tillsammans med bibeltroende kristna känner jag inte igen den. All mänsklig gemenskap har sina brister. Men bland dem som håller sig till "Skriften allena" har jag upplevt så mycken fin gemenskap att minnenas album är fullt av vackra bilder. Många gånger har jag upplevt att både samfundsgränser, rasskillnader och språkproblem närmast varit obefintliga. Bilden av ensamma "bibelkramare" som alla sitter ensamma i var sitt hörn utan gemenskap med andra, blir för mig en hånfull karikatyr av det folk som älskar och respekterar Guds Ord.

Även Ulf Ekman är ytterst skeptisk till principen "Skriften allena." I "Keryx" skriver han: "I detta resonemang, som handlar om hur man läser Bibeln, kommer svårigheterna med synen på Sola Scriptura fram. När nu reformationen mer eller mindre ersatte det historiska läroämbetet med den enskildes samvete, öppnades för en lång rad problem. Bara det faktum att tusentals människor, som alla tror på Bibelns auktoritet, ändå kommer till så många olika slutsatser har kanske mer än något annat bidragit till splittringen i Kristi kropp."

Sådana uttalanden har vi läst otaliga gånger i katolsk propaganda. Där framställs vanligen reformationen och dess "Sola Scriptura" som en beklaglig arbetsolycka och ett uppror mot kyrkans läroämbete. Resultatet blev kyrkosplittring och en ändlös uppdelning i sekter och samfund. En del läsare av de tidningar och tidskrifter som publicerar dessa angrepp på den evangeliska trosgrunden, riskerar möjligen att uppfatta detta som något nytt. Och nytt är det givetvis i den bemärkelsen att kristna ledare utanför den katolska kyrkan aldrig tidigare yttrat något liknande. Det skulle ju varit detsamma som att säga av den gren de själva alltid suttit på. Men själva tankegodset är inte nytt. Det är genuint romersk-katolskt!

Den kyrkliga traditionen framställs som ett nödvändigt komplement till Bibeln.

Här kommer vi in på ett problematiskt område. Det visar sig att det faktiskt är ganska svårt att förstå vad denna tradition egentligen är och vad den består av. Både

den katolska och den ortodoxa kyrkan lägger stor vikt på traditionen. Men vad består den av? Vänder vi oss först till de ortodoxa så sägs det att traditionen springer ut från flera källor, nämligen koncilier (kyrkomöten) och trosbekännelser, vidare kyrkans liturgiska liv samt kyrkofädernas undervisning och helgonens liv. Till sist nämns fortlöpande tradition, ett något gåtfullt uttryck som möjligen förtydligas i en annan text som säger:

-I den heliga traditionen bevaras det som fromma män och kvinnor fått från Gud och givit vidare till kyrkan i tal och levnad.

Bland ortodoxa texter möter vi också påståendet att *"den heliga traditionen är äldre än den heliga Skrift."* Detta verkar också gåtfullt. Även om den ortodoxa kyrkan skulle ha traditioner från förkristen tid, så kan väl hela traditionen inte vara äldre än den heliga Skrift. Koncilier, kyrkofäder och många helgon hör ju till efterapostolisk tid och måste då vara yngre än Nya testamentet. Nåväl, det är problem som den ortodoxa kyrkan själv får reda ut.

Vänder vi oss till den katolska kyrkan blir saken knappast enklare. Det står i en av de förklarande texterna.

-Traditionen består av trosföreställningar och bruk som Jesus gav människorna genom apostlarna,

Vad slags trosföreställningar gav då Jesus till människorna via apostlarna utöver den undervisning som apostlarna själva skrev ned i de nytestamentliga skrifterna? Naturligtvis vet vi att apostlarna inte skrev ned allt som Jesus lärde och gjorde. Johannes avslutar ju sitt evangelium med orden:

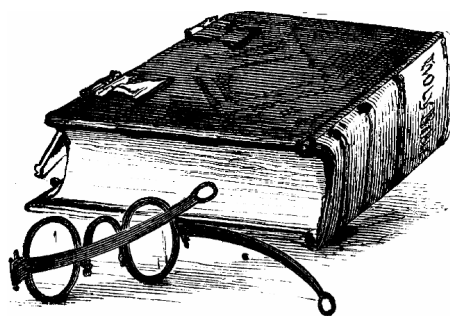
-Jesus gjorde också mycket annat, och om var sak skulle skildras för sig, tror jag inte att hela världen skulle rymma de böcker som då måste skrivas. (Joh 21:25)

De flesta uppfattar väl dessa ord som hyperboliska (ord som uttrycker en medveten överdrift för att understryka den enorma betydelsen av en sak). Vi kan väl förstå det så att om allt som rör Jesu person och verk i detalj skulle skrivits ned, då hade det blivit alldeles för mycket för oss. Vi skulle inte kunna sätta oss in i det. Vi skulle också behövt många liv för att i någon mån kunna ana höjden, längden, bredden och djupet av Hans underbara person och verk. Nu har Gud i sin nåd och kärlek gett oss det väsentliga trosinnehållet genom apostlarnas skrifter. Allt blev naturligtvis inte nedskrivet, men det som apostlarna skrev hade ett bestämt mål. Johannes skrev i kapitel 20, vers

30-31 av sitt evangelium:

-Många andra tecken, som inte är nedskrivna i denna bok, gjorde Jesus i sina lärjungars åsyn. Men dessa har blivit nedskrivna, för att ni skall tro att Jesus är Messias, Guds Son, och för att ni genom tron skall ha liv i hans namn.

Eftersom apostlarna inte kunde skriva ned allt, måste de helt naturligt ha valt att nedteckna det väsentliga. Och detta är alltså enligt aposteln egna ord tillräckligt för att skapa tro på Jesus i våra hjärtan och ge oss nytt liv i Honom. Varför skulle vi då bekymra oss om det som apostlarna inte skrev? Och förresten, vart skall vi vända oss för att få kännedom om eventuella hemliga (ockulta) traditioner som muntligen överförts från generation till generation efter apostlarnas död? Om sådana traditioner verkligen finns, vem kan garantera att de inte blivit förvanskade och förändrade under tidernas lopp? Varför överge den bibliska principen

För evangeliska kristna har det alltid varit självklart att Bibeln utgör vår enda och säkra trosgrund.

som säger:

-Skriv detta och teckna upp det i en bok, så att det bevaras för kommande dagar, alltid och för evigt. (Jes 30:8)

Ingen vill väl opponera sig mot det gamla latinska ordstävot *"Verba volant, scripta manent."* (Ord flyger bort men det skrivna består). Alla vet vi ju att muntliga traditioner både faller i glömska och förändras. Bara det som blir nedskrivet kan bevaras intakt. Allt detta gör det givetvis

svårt för den katolska kyrkan att både förklara traditionens verkliga natur och att garantera att den är tillförlitlig.

Senare tiders utveckling av den katolska läran om traditionen kan kanske kasta lite mer ljus över dessa dunkla sammanhang. I äldre katekeser sägs det att tron kommer från två källor, Skriften och Traditionen. Efter Vatican II omtalas dessa två källor mer som en enhet. Då en katolsk teolog använder uttrycket *"Guds Ord"* menar han både Skriften och Traditionen. Men inte bara det. Katolsk teologi förde sakta men säkert fram till den uppfattningen att den apostoliska sanningen visserligen var fullt färdig på apostlarnas tid, men den uppenbarades dels *"explicite"* (uttryckligt) och dels *"implicite"* (underförstått). Förståelsen av *"det underförstådda"* i Skriften betraktas som en viktig del av det teologiska studiet genom tiderna. Det kan se ut som om kyrkolärare och kyrkofäder ibland kommer med nya trosföreställningar och lärosättningar. Men fröet till dessa fanns redan i apostlarnas tankar, påstår man. Det som kallas *"tradition"* är alltså ingenting annat än en djupare och vidare förståelse av det apostoliska budskapet, som utvecklat sig inom kyrkan under seklernas lopp.

Detta verkar utan tvekan ganska invecklat. Och det kräver ett absolut tillförlitligt läroämbete som kan garantera att fröet till alla kyrkans dogmer och seder verkligen finns i apostlarnas budskap, om än bara i underförstådd mening. Den problematiken har den romersk-katolska kyrkan löst för längesen genom att proklamera sig själv som bärare av ett ofelbart läroämbete, speciellt då i påvens person. Påvens ofelbarhet är katolsk dogm sedan 1870. Inom den katolska kyrkan kan den med andra ord aldrig ifrågasättas.

Vad blir så följden av allt detta? Professor **Vittorio Subilia** från Valdenserfakultetet i Rom skriver att de två troskällorna, Skriften och Traditionen, nu utökats med en tredje, nämligen Kyrkans auktoritet i lärofrågor. Det är kyrkans läroämbete som i sista hand avgör hur Bibeln vanligen skall tolkas, men också var man finner det bibliska fröet till historiens många traditioner. Dessa har ett enormt inflytande på hela den katolska teologin. Professor Subilia sammanfattar det hela med följande ord:

-Skriften läses i Kyrkan och förstås i den betydelse som traditionen genom historien gett den. Den kan accepteras

som normativ norm men måste likväl till förklaring och utveckling betraktas i ljuset av en annan norm. Denna tillhandahålles genom traditionen och kyrkans auktoritet i lärofrågor.”

Den katolska kyrkan gör således Bibeln till en mysteriebok som en vanlig människa inte förstår så mycket av. Kyrkohistoriker kan påvisa att många katolska dogmer och seder absolut inte finns i form av något ”frö” i en eller annan bibeltext men kommer istället från utomkristna religioner och föreställningar. En ofelbar kyrka låter sig emellertid inte bedömas av någon, varken av kyrkohistoriker eller andra. ”Till Petri stol (påven) kan villfarelsen inte nå”, är ett påstående som är självklart i Roms kyrka.

Nu har vi gjort ett litet försök att förstå vad ordet ”tradition” står för bland ortodoxa och katolska kyrkolärare. Klarheten är knappast bländande. Om vi nu går till deras eftersägare utanför dessa kyrkor, vad får vi då veta? Får vi tydligare besked? En sak är säker. Här undviker man konsekvent att ta upp det problematiska

förhållandet mellan den heliga Skrift och kyrklig tradition, nämligen det faktum att de två ofta är på kollisionkurs med varandra. Man väljer att omtala traditionen i mycket allmänna ordalag och som något helt problemfritt. Vi tar med ett par citat och kommenterar dem:

-Tradition är ingenting annat än den helige Andes liv i Kyrkan genom en tusenårig historia. (Peter Halldorf)

Givetvis har den helige Ande verkat och fortsätter att verka i Guds församling, också efter att Nya testamentet blev till. Men införandet av nya dogmer, som är okända i apostlarnas skrifter, kan aldrig vara ett resultat av Andens liv. Tvärtom måste väl allt som påstås vara den helige Andes verk provas i ljuset av apostlarnas lära.

-Det som han (Gud) uppenbarade för Abraham, Moses, David, profeterna och apostlarna får varken försvinna eller förvanskas. Det måste föras vidare troget från generation till generation. Detta är vad tradition är. (Ulf Ekman)

Rent språkligt betyder ordet ”tradition”

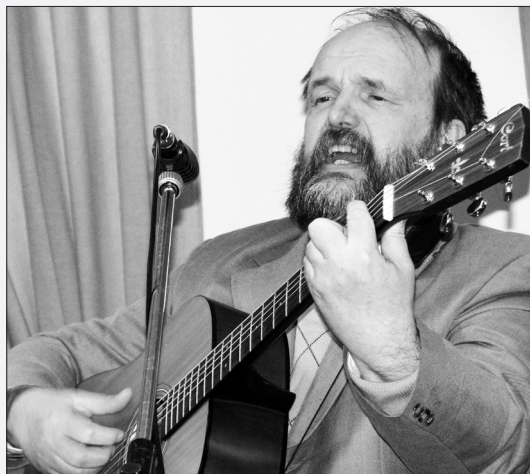
helt enkelt ”något som överförs från släkte till släkte.” Det som Ekman här benämner ”tradition” tycks hänföra till bibliska personer, vilkas budskap finns i de heliga skrifterna. Naturligtvis är vi överens om att detta skall föras vidare. Men då blir det gåtfullt varför Ekman samtidigt har svårigheter med principen ”Sola Scriptura”. Det som vi kristna skall förmedla till kommande släktled och som inte får försvinna eller förvanskas, måste självfallet vara Bibelns evangelium. Kyrkliga traditioner som inte stämmer med apostlarnas undervisning har vi däremot ingen plikt att föra vidare. I den här artikeln har vi tagit upp de kyrkliga traditionerna i ortodox och katolsk mening, alltså i betydelsen något som står vid sidan av den heliga Skrift. Och då blir det helt klart att skall vi som Guds församling kunna bevara evangeliet rent från främmande element, då måste vi hålla oss till ”Sola Scriptura” (Skriften allena). ■

— En ström går fram

- Jag fick en underbar hjälp att läsa bibeln

Hans Lindelöw:

-Jag blev frälst 1973 på hösten i samband med att jag ryckte in i det militära. Då kom jag 100 mil hemifrån. Bort från kompisar och allting kom jag i kontakt med kristna uppe i Luleå. Det var kristna från samfund, gamla norrlandsläseriet, en hel del av dem från EFS, men också andra. De hade själva kommit i kontakt med Jesusfolket, som varit däruppe och vittnat. Även Maranata var däruppe på den tiden. När jag hade kommit till tro och tagit emot Jesus, var jag tillsammans med dessa ungdomar. De gav mig en del skrifter och en familj tog sig särskilt an mig. De var engagerade i EFS och även påverkade av Jesusrörelsen. Bland annat gav de mig en skrift om Andens dop. Jag läste den vid ett tillfälle då jag var ensam en kväll i regementets bibliotek. Där fanns ett litet rum som jag gick in i och gjorde som det stod att man skulle göra: Man skulle be Gud om

hans Ande, och tro att man fått Guds Ande och så skulle man tala, och Gud skulle ge ett nytt språk. Det där gjorde jag, och där i min ensamhet upplevde jag att jag fick ett helt nytt språk. Helt plötsligt började det porla. Jag visste inte vart jag skulle gå med det. Så gick några dagar, och Jesusfolket kom på besök och hade möten där i olika lokaler. Vid ett möte skulle man be till

Gud för dem som ville bli andedöpta, och ännu inte blivit det. Då skulle jag bli föremål för denna förbön, fastän jag ju redan upplevt Andens dop. Men det skadade väl inte, så de bad till Gud för mig och lade händerna på mig.

Från den tiden upplevde jag att jag fick en underbar hjälp när jag läste Bibeln. När jag så småningom kom hem till Stockholm, där jag inte kände några kristna, var jag helt ensam de första månaderna.

Hemma i mitt föräldrahem i mitt pojkrum hade jag inget annat att göra än att läsa Ordet. Jag gjorde det. Satt ensam i mitt rum och läste Bibeln. Ordet blev så levande för mig. Jag kunde vara med om så underbara saker. När jag gick ute på stan kunde jag höra Herren tala. Då påmindes jag om något som jag kanske läst i Bibeln. Det var en väldigt konkret hjälp jag fick. Pris ske Gud. ■

Himmelrikets hemligheter

eller De sju liknelserna i Matteus 13

MR publicerar här fjärde delen ur "Himmelrikets hemligheter" utgiven av Oscar Haglund 1932

Liknelsen om senapskornet.

-En annan liknelse framställde han för dem; han sade: "Himmelriket är likt ett senapskorn som en man tager och lägger ned i sin åker. Det är minst av alla frön, men när det har växt upp, är det störst bland kryddväxter; ja, det bliver ett träd, så att himmelens fåglar komma och bygga sina nästen på dess grenar." (Matt 13:31-32)

Senapskornets sinnesbildliga betydelse.

I de första två liknelserna se vi sädeskornet brukat såsom en bild av evangeliet om riket i dess väldiga kraft och fruktsamhet och i dess bestämmelse för världen. Men i den tredje liknelsen, liknelsen om senapskornet, se vi dels vad Kristi församling var avsedd att vara och dels vad den i stället utvecklats till.

Senapskornet är – så som Jesus säger i liknelsen – bestämt att växa upp till en kryddväxt. Det grekiska ordet för "kryddväxt" (láchanon) kommer av en ordstam (lachai'no), som betyder "gräva", "hacka omkring" och sålunda står i motsättning till det vilda, som växer upp av sig självt. Av detta kunna vi se, att "himlarnas konungarrike" icke kan uppstå genom människan; det är och förbliver alltid en Guds plantering.

Det i Palestina förekommande svarta senapskornet är fem gånger så litet som våra vita senapsfrön och det minsta av alla frön. Det är en himmelsk lag, att endast "den minste" kan bli störst (Luk 9:48). Senapskornets ringhet och oansenlighet för ögat brukas av Herren Jesus såsom en bild på tron:

-Om I haven tro, vore den ock blott såsom ett senapskorn, så skolen I kunna säga till detta berg: 'Flytta dig härifrån dit bort', och det skall flytta sig; ja, intet skall då vara omöjligt för eder. (Matt 17:20).

Det är av vikt, att vi väl bevara dessa Jesu ord i minnet, då vi skola söka förstå betydelsen av denna liknelse. Gud har skapat allt efter sin art; sädeskornet efter sin art och senapskornet efter sin. Betydelsen av sädeskornet känna vi till av det föregående.

Här återigen få vi lära, att Gud har bestämt den bekännande kristenheten att vara "en trons kryddväxt", som bär rik frukt, vilken är i stånd att försätta berg och att rycka upp träd med roten (Luk 17:6). Det var icke dess bestämmelse att uppenbara yttre storhet utan fastmer att utveckla inre kraft. Tron behöver icke uppenbara sig genom träd; fastmer är den bestämd till att rycka upp träd. Och kraften därtill behöver icke vara större än ett senapskorns. Ty tron är en förbindelse med Gud och Hans väldiga makt. Och om strömbrytaren till det elektriska ljuset kringvrides eller handtaget till den elektriska motor slås om av ett barn eller väldig jätte – det har ingenting att betyda, ty strömstyrkan är precis densamma, om den hand, som sätter den i verksamhet, är liten eller stor, späd eller kraftig.

Frågan blir nu denna: Har församlingen som sådan utvecklat sig i enlighet med Guds avsikter? Tvärtom! Herren Jesus måste klaga: "Men när Människosonen kommer, skall han finna tro på jorden?" I stället för en trons senapskornsförsamling skall Han finna en i världsligt hänseende rik storkyrka, där allt, som tilltalar köttet finnes, medan dess dörr är tillsluten för Herren Jesus (Upp 3:20).

Den olycksaliga traktan efter storhet och världsligt inflytande har dödat den levande tron, och det levande hjärtelivet med Jesus har ersatts med tomma ceremonier eller gagnlös strävan att i egen kraft utbreda "Guds rike". Där tron är borta, kommer konsterna (ritualism, vaxljus, granna dräkter) fram; då de sanna levande ljusen icke längre kunna vara i kyrkan, komma "levande" vaxljus in i stället, och då de guld kristna flyttat ut, komma guldkåpor och förgyllda helgonbilder in i stället.

Ett träd i stället för en kryddväxt.

Det lilla sätet har växt kraftigt. Huru oansenligt, svart och litet var det icke under apostlarnas dagar! Då voro de kristna världens avskrap. Men på 300-talet, i Konstantins dagar, då kristendomen blev upphöjd till statsreligion i det romerska riket, då de troende i stället för att sitta i fängelsehålor fingo taga plats på ärestolar; då präktiga katedraler kommo i stället för de hemliga katakomberna – då blev den oansenliga kryddväxten ett stort träd. Men det var en onaturlig utveckling, ty senapskornet var ursprungligen bestämt till att bliva en kryddväxt men icke ett träd. Såsom kryddväxt kan senapskornet i sällsynta fall uppnå en höjd av ett par meter, men även då är det icke något träd, och allra minst är det så rymligt och så starkt,

att himmelens fåglar kunna bygga sina bon i dess grenar.

Nu mena väl många, att detta abnormt stora träd, som i sina grenar hyser himmelens fåglar, är en bild av evangeliets slutliga triumf, men denna segersång sjunges för tidigt, ty det är med detta träd såsom med profeten Jonas märkvärdiga kurbits, som icke kunde stå emot den frätande masken och därför tvinade bort (Job 4:7). Det storslagna trädet bildade en stor motsättning till det ursprungliga oansenliga svarta senapskornet. Väl har det oansenliga lilla senapskornet från Nasaret utvecklat mycken kraft under de första århundradena, men kryddväxten förblev låg och liten nere vid marken. Men genom främmande "gödningsämnen" i marken växte den till kryddväxt bestämda kristenheten ut till ett onaturligt stort träd, vilket, i stället för att lämna ifrån sig trossäd, spred glans omkring sig och gav himmelens fåglar tillfälle att bygga sina bon

"Men trädet, som är fast rotat här i världen, skall förbisso icke undkomma sin dom. Redan är yxan satt till dess rot."

i sina grenar och därvid på samma gång möjlighet att plocka bort det som ännu möjligen var kvar av trons senapskorn. Apostlarna hade rekryterats ur fiskares, publikaners och tältmakares led; nu blir det i stället en prästerlig ämbetsmannakår i granna kläder; förr hade evangelium predikats från en båt, i en sal i övre våningen och på torget; nu hade man sina siratliga ceremonier i överdådigt utstyrda katedraler. Kristendomens förakt hade förbytts i kejsarlig ära.

Trädet bredde ut sig åt både öster och väster. Kejsar Konstantin gav belöningar till de städer, som förstörde de hedniska templen och han tog bort allt, som förut hade hindrat oomvända människor att sluta sig till den kristna kyrkan. Så blevo på ett års tid 12.000 män döpta i staden Rom, förutom kvinnor och barn. Men ... till var och en av dessa utdelades enligt romerska historieskrivare – 20 guldmynt och en vit dräkt. Allehanda ceremonier och riter med all den pomp och ståt, som konst och vetenskap på den tiden kunde åstadkomma, tillkommo nu i de förut så enkla kristna sammankomsterna. Trädet hade blivit stort och vackert, och himmelens fåglar – d.v.s. Satans redskap (se Matt 13:19) – funno däri plats och skydd för sina bon.

Det grekiska ordet för "församling" (ekklesi'a) betyder ordagrant "utkallad", d.v.s. utkallad från världen; men då församlingen hade blivit till ett sådant träd, hade den "kallat sig in i" världen och blivit införlivad med denna. Under utveckling av prakt och prål hölls redan år 325 i Nicea ett kyrkomöte under ledning av kejsar Konstantin, fastän denne ännu icke ens var döpt. Martyrkyrkan blev en folkkyrka; kyrkan hade förut varit i världen, men nu kommer världen in i kyrkan; korsets smälek tar slut, det bäres som smycke på bröstet och på furstarnas kronor.

Himmelens fåglar.

"Himmelens fåglar" karakteriseras redan i första liknelsen såsom Satans verktyg, vilka plocka bort den goda säden. Dessa fåglar betyda precis detsamma i liknelsen om senapskornet. Trons senapskorn plockas bort, och yttre glans och härlighet sätts i stället.

Skillnaden mellan fåglarna i den första liknelsen och här är blott den, att de i förra fallet flögo bort, medan de här bygga sina bon i trädets grenar. De har nu blivit hemmastadda.

En liknande utveckling finna vi även i de sju sändebreven i Upp. 2 och 3. I den första församlingen har Satan sänt sina tjänare såsom apostlar, men de äro avslöjade. I den andra har han däremot sin synagoga. I den tredje församlingen – Pergamus' församling – finna vi Satans "tron": han är nu fullständigt hemma. Himmelens fåglar kunna nu – i form av hedniska bruk och världsliga principer – lugnt bygga sina bon i kristendomens träd. Och resultatet därav var ännu allvarligare än bortplockandet av säden i den första liknelsen. Detta träffade ju blott den enskildes troslov, medan det i denna tredje liknelse är fråga om hela församlingens tillstånd.

Vi läsa även annorstädes i Skriften om ett stort och starkt vordet träd, i vilket himmelens fåglar hade byggt sina bon, nämligen i skildringen av Nebukadnessars storhet och fall (Dan 4:20-22). Och just så skall det gå med "himmelrikets" kristliga träd. Så snart som de sanna troende ha blivit upptagna till Herrens möte, skall det på jorden icke vara kvar annat än ett "Babylon", en boning för onda andar och "ett tillhåll för alla slags orena och vederstyggliga fåglar" (Upp 18:2). Detta är Laodiceas kristendom, vilken väl har gott om silver och guld och purpur och scharlakan, rökverk och doftande salvor och vin och olja och allt vad skökosjälen kan åstunda, men som är likt ett ont träd, till vars rot yxan redan är satt.

Skall Människosonen finna tro på jorden?

Man förklarar denna liknelse om senapskornet gärna så, att den skulle betyda "gudsrikets utbredning till alla jordens ändar", som ett träd, i vilket alla folk finna skydd. Dock förgäter man

därvid Herrens syfte med dessa liknelser; man lämnar den genomgående tråden och överger de klara riktlinjer, som Han från början dragit upp. Den första liknelsen visar oss redan att 75% av det utsädda blir utan resultat, och den andra liknelsen visar oss en åker, i vilken jämte vetet även ogräs i överflöd växer upp ända till tidsålderns slut, under det att vi i den fjärde liknelsen skola få göra bekantskap med det tilltagande inre fördärvet under bilden av surdegen. Trons inre kraft i det oansenliga senapskornet har blivit förlamad genom den abnorma yttre växten. Den lilla, föraktade skaran, bestämd till att lida betryck här i världen och att växa upp såsom en kryddväxt, av vilken trons senapskorn skulle frambringas, har i stället valt till lösen: *"Låtom oss bliva stora!"* Och trädet har verkligen blivit stort, och himmelens fåglar ha funnit plats däri för sina nästen och äro glada. Det är icke någon som helst svårighet att förstå innebörden av denna liknelse, även i dess minsta detaljer, såvida man håller sig strängt till Ordet och lämnar den från den katolska kyrkan övertagna, gängse tolkningen, vilken anser sig som det segrande *"gudsriket"* på jorden och intet sinne har för den profetiska ordningsföljden, som tecknas för oss av Herren i dessa sju liknelser.

Denna liknelse om senapskornet är en tydlig illustration till Herrens allvarliga fråga: *"Men skall Människosonen, då Han kommer, finna tro på jorden?"* (Luk 18:8).

Hela kristendomen med de s.k. kristna folken har blivit till ett onaturligt, abnormt träd, som har föga att uppvisa av sin ursprungliga bestämmelse, nämligen att vara en senapskryddväxt, en trosalstrande planta. Man må aldrig så mycket åberopa sig på den kristna kyrkans historia; denna historia är icke desto mindre något, som måste framkalla sorg och tårar; det är berättelsen om en sjunkande kyrka, om nedgång och förfall.

-Himmelriket är likt ett senapskorn som en man tager och lägger ned i sin åker. (Matt 13:31).

I vilket syfte gjorde han detta, om icke för att skörda senapsfrö därav? Han har dock kallat församlingen till *"tro"* och att därvid vaka över att inga fåglar finge plocka bort säden och ännu mindre bygga sina nästen där. Kristus har aldrig upphävt sitt ord: *"I världen skolen I lida betryck."* Men vad skall *"denne Man"* finna, när Han kommer åter? Skall Han skörda, vad Han har sått? Låtom oss vända oss bort från det som är härligt och stort för ögat och vända oss till det, som i världen är ringa och oansenligt! Låtom oss icke längre av evangelium göra ett bygge av allt slags mänsklig visdom och konst! Aldrig har en Sokrates' eller en Einsteins visdom och en Rembrandts eller en Beethovens konst – huru stort och härligt detta än må vara – frambragt ett enda av trons senapskorn. Kristendomens kraft består uteslutande i det enfaldiga utförandet i tron av Guds ord med bortseende av alla andra stöd och åtgärder. Blott detta kan försätta berg och rycka upp träd. Guds barn äro kallade att mottaga evangelium såsom ett senapskorn och att lämna det ifrån sig som ett sådant; de må icke – i strid med senapskornets art och beskaffenhet – därav vänta sig ett stort träd; de må vara tillfreds med att efter Guds vilja och välbehag vara en Herrens kryddväxt, som kan sprida sin arom och frambringa sin oansenliga frukt här nere, tills den dagen kommer, då den blir omplanterad i Herrens lustgård i himmelen.

Men trädet, som är fast rotat här i världen, skall förvisso icke undkomma sin dom. Redan är yxan satt till dess rot. ■

Bibel & lärjungaskola!

18 oktober till 6 november

Maranataförsamlingen i Stockholm inbjuder till tre veckor med bibelundervisning, evangelisation och väckelsemöten.

Information och anmälan: Tel 08-98 56 83, info@maranata.se

Radio Maranata

Stockholm, 88 MHz
Dagl. 8.00 Månd & onsd 18.00

Göteborg, 94,9 MHz
Tisd 21.00, Lörd 15.00

Radiosändningar via internet:

<http://maranata.se/media/radio-maranata/>

forts från sid 7

En bärkraft i ...

av runda trästänger med plåt och träbitar som tak och väggar. Men skillnaden är ändå stor. Huset har en cementerad grund, i huset finns en toalett och utanför finns en vattencistern där de kan samla upp regnvatten. Familjen är så tacksam.

Nu är vi i startgroparna för att hjälpa ytterligare en familj med bostad. Syster **Delfina** med sin barnrika familj bor i ett skjul där golvet krackelerat och tak och väggar riskerar att rasa samman. Att vi nu kan bygga en ny stuga åt dem är också möjligt genom syskon som varit med och offrat.

Situationen för våra haitiska vänner är svår. Nyligen

blev en syster i församlingen lämnad ensam när migrationsmyndigheterna fick tag i hennes man och deporterade honom direkt. Bed för **Andréa** som drabbats på detta sätt. Hon skall vilken dag som helst få barn medan hennes man är i Haiti med stora svårigheter att ta sig tillbaka till sin familj.

Trots de svåra omständigheter under vilka våra syskon lever, så upplever vi att det finns en bärkraft i församlingssamfundet. Man upplever att det enklaste bönemöte kan bli en lisa för själen. Omsorgen om varandra återspeglas i de innerliga böner. I evangelium finns en framtid och ett hopp som är tillstädes oavsett materiella omständigheter. ■

Jesus gör allting nytt!

Under sommaren 2011 har Jesusnamnet proklamerats på Stockholms gator. Mitt i folkvimlet har församlingens syskon tidigt och sent varit ute och presenterat evangelium om Jesus Kristus – mänsklighetens enda hopp; - I inget annat namn gives frälsning än i namnet Jesus! Med hjälp av sång, vittnesbörd, samtal, appeller och flerspråkiga traktater har budskapet nått in i många hem.

18 – 21 augusti stod Maranatafältet rest i Rålambshovs-parken. Under kvällarna förkunnades Kristus och inspirerad väckelsesång tonade ut till de många åhörare som sökte sig dit.

Torgmöten i Stockholms City och ute i förorterna har hållits flera gånger varje vecka under hela sommaren, och kommer även att fortsätta under hösten. På bilden nedan syns missionär Varghese Tomas vittna om Jesus på Sergelgatan, tolkad av Gösta Karlsson.

En av de platser i Stockholm där nöden påtagligt återspeglas i sargade människor är Sergels Torg. Här syns en skara vittnen sjunga om hur Jesus bryter varje boja. Under hösten kommer Maranataförsamlingen att finnas på 'Plattan' varje lördag kväll med traktater och tidningar.